
**ponniyin celvan
of kalki
(in tamil script, unicode/utf-8 format)**

அமரர் கல்கி அவர்களின்
பொன்னியின் செல்வன்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

நூலடக்கம்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

மூன்றாம் பாகம் - கொலை வாள்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

முடிவுரை

Acknowledgements:

Etext donation : AU-KBC Research Center

(Mr. Baskaran), Anna University, Chennai,
India

Proof-reading: Mr. S. Anbumani, Mr. N.D.
Logasundaram, Mr. Narayanan
Govindarajan, Ms. Pavithra Srinivasan,
Mr. Ramachandran Mahadevan, Ms.
Sathya, Mr. Sreeram Krishnamoorthy, Dr.
Sridhar Rathinam, Mrs. Srilatha Rajagopal,
Mr. Vinoth Jagannathan

Web version: Mr. S. Anbumani,
Blacksburg, Virginia, USA

This Etext file has the verses in tamil script
in **TSCII-encoding (version 1.7)**. So you
need to have a TSCII-conformant tamil
font to view the Tamil part properly.
Several TSCII conformant fonts are
available free for use on Macintosh, Unix
and Windows (95/98/2000/XP/ME)
platforms at the following websites:

<http://www.tamil.net/tscii/>

<http://www.geocities.com/Athens/5180/ts>

In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2003

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - உயிர்
ஊசலாடியது!

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் - மகிழ்ச்சியும்,
துயரமும்

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் - படைகள்
வந்தன!

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் -
மந்திராலோசனை

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் - கோட்டை
வாசலில்

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம் - வானதியின்
பிரவேசம்

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் - "நில் இங்கே!"

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் - கோரும்
எழுந்தது!

இருபத்தென்பதாம் அத்தியாயம் - சந்தேக
விபரீதம்

முப்பதாம் அத்தியாயம் - தெய்வம் ஆயினாள்!

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்
உயிர் ஊசலாடியது!

ஒரு கண நேரம் ஒரு யுகமாகத் தோன்றக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் சில உண்டு. அவற்றில் ஒன்றும், இப்போது வானதிக்கு நேர்ந்தது. அவள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, துர்க்கா பரமேசுவரியைப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, ஓட்டுக்குரை ஓடத்தில் சுழன்று சென்ற நேரம் சில வினாடிகள்தான் இருக்கும். ஆயினும் அவை சில யுகங்களாகவே அவளுக்குத் தோன்றின. பின்னர் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி அவளுடைய தேகத்தையெல்லாம் குலுக்கிப் போட்டபோது அவளுடைய கண்களும் திறந்து கொண்டன. கூரை ஓடம் ஆற்றங்கரை மரத்தின் வேரில் மோதியதனால் அந்த அதிர்ச்சி உண்டாயிற்று என்பதை அவள் அறிந்தாள். அதனால் அந்தக் கூரை சுக்கல் சுக்கலான போது அதிர்ஷ்டவசமாக வானதியின் பாதி உடம்பு, வளைந்திருந்த மரக் கிளைகளில் சிக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அவள் மரத்தின் வேர்களில் மோதப்படாமல்

தப்பினாள். தனது நிலையை ஒருவாறு உணர்ந்து
மரக்கிளைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்
கொண்டாள். வெள்ளத்தின் சுழல் அவளுடைய
கால்களைப் பிடித்து அதிவேகமாக இழுத்துக்
கொண்டிருந்தது. அந்த வேகத்தினால் கால்கள்
பிய்த்துக்கொண்டு போய் விடும் போலிருந்தது.
அவள் உடுத்தியிருந்த சேலையும் அவளை
இழுத்து, வெள்ளத்தில் விட்டு விட
முயன்றதாகத் தோன்றியது.

வானதிக்கு அச்சமயம் அதிசயமான
மனோதிடமும் தைரியமும் எங்கிருந்தோ
வந்திருந்தன. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு தன்
முழு பலத்தையும் கொண்டு எழும்பி
மரக்கிளையின் மேலே தாவி ஏறினாள்.
வளைந்து ஊசலாடிய மெல்லிய கிளைகளுக்கு
மேலே இரண்டு கவடுகளாகப் பிரிந்த ஒரு
பெரிய கிளையில் வசதியான இடத்தில்
கெட்டியாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். சேலைத்
தலைப்புகளை முறுக்கித் தண்ணீரைப்
பிழிந்தாள். அப்போது சடபடவென்று தண்ணீர்
அடிபடும் சத்தம் கேட்டது. சற்று முன்னால்,

அவள் கண்களை மூடிக்கொள்வதற்கு முன்னால், பார்த்த முதலையின் நினைவு வந்தது.

கீழே குனிந்து நாலு பக்கமும் உற்றுப் பார்த்தாள். முதலில் முதலையின் வால் தண்ணீரை அடிக்கும் காட்சி மட்டும் தென்பட்டது. முதலையின் உடம்பில் பெரும்பகுதியை அவள் ஏறி வந்த ஓட்டுக் கூரையின் உடைந்து சிதறிய பகுதிகள் மறைந்துக் கொண்டிருந்தன. சிறிது சிறிதாக முதலை தன் வாலின் உதவி கொண்டும் உடம்பை அசைத்தும் நெளிந்தும் அந்தக் கூரைப் பகுதிகளிலிருந்து முழுதும் விடுவித்துக்கொண்டு வெளி வந்தது; அப்படி வெளிவந்த மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவதற்காக முதலை தன் வாயை அகலப் பிளந்தது. வானதியைப் பார்த்து அது, "வா, வா! எப்படியும் நீ என் வாயில் விழ வேண்டியதுதான்!" என்று சொல்வது போலிருந்தது.

வானதியும் தான் தப்பிப் பிழைத்த விதத்தை எண்ணிப் பார்த்து உற்சாகம் கொண்டிருந்தாள்.

"ஓகோ! அப்படியா சொல்கிறாய்? என்னை விழுங்கி விடுவேன் என்றா சொல்கிறாய்? முதலையே! உன் கைவரிசை, வால் வரிசை ஒன்றும் என்னிடம் பலியாது! நீ பல்லைக் காட்டுவதிலும் உபயோகமில்லை. உன் பசிக்கு என்னை நம்பியிராதே! வேறு யாரையாவது பார்த்துக்கொண்டு போ!" என்று வானதி முதலையிடம் பேசினாள். அந்தக் குரலைக் கேட்ட முதலை தன் இரண்டு பயங்கரமான கண்களாலும் அவளை உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கியது.

வானதி "ஓகோ! உன்னுடைய சபலம் உன்னை விடவில்லை போலிருக்கிறது!" என்று கூறிவிட்டுச் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். அவளுடைய நிலைமை சற்றுப் பீதி அளிக்கக் கூடியதாகவே தோன்றியது. தண்ணீரின் பக்கம் அந்தப் பெரிய மரத்தின் கிளைகள் வளைந்து தொங்கின. ஆனால் கரையின் பக்கத்தில் அப்படித் தாழ்ந்திருந்த கிளைகளையே காணவில்லை. அடிமரத்தின் வழியாக இறங்கினால், அங்கே வேர்களோடு வேராக

முதலை காத்துக் கொண்டிருந்தது. நதியின் பக்கம் வளைந்திருந்த கிளைகளிலிருந்து குதித்தால் மடுவின் சுழல் அவளைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பாதாளத்துக்கு இழுத்துக் கொண்டு போகக் காத்திருந்தது. அந்தப் பெரிய சுழலைச் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் கூடத் தலை சுற்றும் போலத் தோன்றியது. "கரைப் பக்கம் கிளைகள் உயரமாக இருந்தாலும் பாதகமில்லை, எப்படியோ குதித்துச் சமாளிக்கலாம்" என்று எண்ணி, மரக்கிளைகளின் வழியாக நடந்து மறு பக்கம் போக எத்தனித்து எழுந்தாள்.

ஏற்கனவே வெகு நேரம் அவளுடைய உடம்பின் கீழ்ப் பகுதி முழுவதும் தண்ணீரில் இருந்தபடியால் கால்கள் சில்லிட்டுப் போயிருந்தன. எழுந்து நிற்க முயன்றபோது கால்கள் வெடவெடவென்று நடுங்கின. "சீச்சீ! கால்களே! உங்களுக்கு என்ன வந்து விட்டது?" என்று சொல்லிவிட்டு வானதி மறுபடி உட்கார்ந்து கொண்டாள். யாருக்குப் பொறுமை அதிகம்? முதலைக்கா, தனக்கா?... என்று

சோதித்துப் பார்க்க வேண்டியது தான் போலும்!

இச்சமயம், கஜேந்திரனின் பிளறல் சத்தம் கேட்டு வானதி திடுக்கிட்டாள். சற்று முன் நதியைக் குறுக்கே கடந்து கரை ஏறி மேற்கு நோக்கிச் சென்ற யானை திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது. அதே சமயத்தில் ஆற்றின் கரை ஓரமாகப் படகு ஒன்று வருவதையும் கவனித்தாள். அந்தப் படகில் இருவர் இருந்தார்கள். ஆம், ஆம்; அந்த இருவரில் ஒருவன் ஜோதிடரின் சீடன். இன்னொருத்தி பூங்குழலிதான்! கடைசியில் தன்னைக் காப்பாற்றி அழைத்துப் போகப் பூங்குழலிதானா வரவேண்டும்?

படகு மரத்தின் அடியில் வந்தது. மரக்கிளைமேல் உட்கார்ந்திருந்த வானதியைப் பூங்குழலி பார்த்து விட்டாள். சிரித்துக் கொண்டே "இளவரசி! நல்ல இடம் பார்து ஒளிந்து கொண்டீர்கள். சீக்கிரம் இறங்கி வாருங்கள்! அதோ அந்த யானையின்மேல் வருகிறது யார் தெரியுமா?" என்று கேட்டாள்.

வானதியின் மனத்தில் சட்டென்று உண்மை உதயமாகி விட்டது. ஆனாலும் அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக , "தெரியாதே? யார்?" என்று கேட்டாள்.

"தாங்கள் யாரைத் தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டீர்களோ, அவர் தான்! இளவரசர் தான்" என்றாள் பூங்குழலி.

வானதி அடங்கா வியபுடன் யானையின் மேல் வருகிறவரைச் சில கண நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவர் அருகில் வரும் சமயத்தில் தான் மரக்கிளையின் மேல் உட்கார்ந்திருப்பது மிக்க அசம்பாவிதம் என்று தோன்றியது. பூங்குழலியின் யோசனைப்படி அவளுடைய படகில் இறங்கிவிட வேண்டியதுதான் என்று எண்ணிக் கீழே பார்த்தாள்.

அச்சமயம் படகு வெள்ளத்தின் வேகத்தினால் மரத்தடியில் நிற்க முடியாமல் நகர்ந்து செல்வதைக் கண்டாள்.படகுடன் போக

விரும்பாமல் பூங்குழலி தாவிக் குதித்ததையும் பார்த்தாள். ஐயோ இது என்ன? பக்கத்தில் பயங்கர முதலை கிடப்பதை இந்தப் பெண் கவனிக்கவில்லையா, என்ன? ஒரு கணத்தில் ஒன்பதினாயிரம் எண்ணங்கள் வானதியின் உள்ளத்தில் எழுந்து கொந்தளித்தன. அவள் வாயிலிருந்து ஏதோ உளறிக்குளறி வார்த்தைகள் வந்தன.

"முதலை!" என்பது மட்டும் பூங்குழலியின் காதில் விழுந்தது. அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். ஆம்; அவளுக்கு வெகு சமீபத்தில் பிரம்மாண்டமான முதலை அதன் வாயைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. பூங்குழலி திரும்பிப் பார்த்த சமயம் முதலை தன் வாயை ஓங்கித் தண்ணீரில் அடித்தது.

பூங்குழலி எவ்வளவோ தைரியசாலிதான்! எத்தனையோ அபாயங்களைச் சமாளித்திருக்கிறாள். ஆனால் பத்தடி தூரத்தில் வாயைப் பிளந்து கொண்டிருக்கும் முதலைக்கு முன்னால் மனோ தைரியத்தை மட்டும்

வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய? கரணம்
தப்பினால் மரணம்! ஒரு வினாடியில் உயிர்
தப்பாவிட்டால், முதலையின் வாயில் போக
வேண்டியதுதான்! எப்படி உயிர் தப்புவது?
மறுபடியும் படகில் ஏறிக்கொள்ள
வேண்டியதுதான்!

இவ்வாறு எண்ணிப் பூங்குழலி தண்ணீரில்
பாய்ந்தாள். படகு அதற்குள் கொஞ்ச தூரம்
போய்விட்டது. ஜோதிடரின் சீடன் படகை
அவ்விடத்தில் நிறுத்த முடியாது என்று
தீர்மானித்துச் சற்றுக் கீழ்ப்புறம் சென்று
கரையோரமாக அதை ஒதுக்க எண்ணிக்
கொண்டு போனான். பூங்குழலியின் ஆபத்தான
நிலையை அவன் கவனிக்கவில்லை.

படகைப் பிடிக்கத் தாவி நீந்திச் சென்ற பூங்குழலி
அலைமோதும் கடலைக் காட்டிலும் காவேரி
வெள்ளத்தின் கரையோரச் சுழல்
அபாயகரமானது என்று கண்டாள். சுழலின்
வேகம் அவளைக் கீழ் நோக்கி
இழுத்தது. முதலை அவள் பின்னால் அவளைப்

பிடிப்பதற்காக நகரத் தொடங்கி
விட்டதென்பதை உணர்ந்தாள். இந்த நிலையில்
அவளுடைய சேலையின் தலைப்பு
வளைந்திருந்த மரக்கிளைகளில் மாட்டிக்
கொண்டு அவளுடைய நிலையை மேலும்
அபாயகரமாக்கியது.

இதையெல்லாம் மேற்கிளைமீது அமர்ந்திருந்த
வானதி கண்டாள். தன்மீது பூங்குழலி
கொண்டிருந்த மனக்கசப்பும், சற்று முன்னால்
அவளுடைய கொடூர வார்த்தை காரணமாகத்
தான் செய்த சபதமும், அவள் தன்னைக் கை
தூக்கிவிட வேண்டாம் என்று எண்ணிக் கையை
உதறித் தண்ணீரில் விழுந்ததும் மின்னல்
வேகத்தில் அவள் மனதில் தோன்றி மறைந்தன.
கூடவே, அப்பெண் பொன்னியின் செல்வரைக்
கடலிலிருந்து காப்பாற்றிச் சூடாமணி
விஹாரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்ததும்,
அதனால் சோழ நாடும், தானும் அவளுக்குப்
பட்டிருந்த நன்றிக்கடனும் நினைவுக்கு வந்தன.
அதோ, யானைமீது அவர் வந்து
கொண்டிருக்கிறார். அவர் வருவதற்குள்ளே

இவள் முதலை வாயில் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டால், அவர் மனம் என்ன பாடுபடும்? தன்னைப் பற்றி அவர் என்ன எண்ணுவார்? பார்க்கப் போனால் தன்னைக் காப்பாற்றும் எண்ணத்துடன் அல்லவா இவள் தொடர்ந்து வந்து இந்த அபாயத்துக்கு உள்ளாயிருக்கிறாள்?

இவ்வளவு எண்ணங்களும், இங்கே நேயர்கள் படிப்பதற்கு ஆன நேரத்தில் நூற்றில் ஒரு பங்கு நேரத்திற்குள்ளே, வானதியின் உள்ளத்தில் தோன்றின. "வாயுவேகம் மனோவேகம்" என்று சொல்வது வெறும் வார்த்தை அன்று. எல்லா வேகங்களுக்குள்ளும் சிந்தனையின் வேகம்தான் அதிக வேகமானது.

இவ்விதம் எண்ணமிட்ட நேரத்திலேயே தன்னுடைய கடமை இன்னதென்பதையும் வானதி நிச்சயித்துவிட்டாள்.

மேற்கிளையிலிருந்து ஒரு கிளை கீழே இறங்கி, அதன்மீது படுத்த வண்ணம் கைகளைக் கீழே நீட்டினாள். பூங்குழலியின் தலைக் கூந்தலை வாரிப் பிடித்துக்கொண்டாள். பூங்குழலி மேல்

நோக்கிப் பார்த்தாள். வானதியின் கைப்பிடியிலிருந்து அவள் தப்பிச் செல்ல முயலவில்லை. ஒரு கரத்தை மேலே நீட்டினாள். வானதி இப்போது அந்தக் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள். பூங்குழலியை மேலே இழுக்கத் தொடங்கினாள். இன்னொரு கையினால் மரக்கிளை ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு பூங்குழலி வெள்ளத்திலிருந்து மேலே எழும்பினாள். வானதி இருந்த கிளையிலேயே அவளும் தாவி ஏறினாள். இரண்டு பேரையும் தாங்க முடியாமல் அந்தக் கிளை வளைந்தது. பூங்குழலியும் மேலே ஏற முயற்சித்தாள். அந்த முயற்சியில் அவளுடைய கால்கள் தடுமாறின. மறுகணத்தில் அவள் மரக்கிளைக்கும், நதி வெள்ளத்துக்கும் இடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய ஒரு கையை மட்டும் வானதியின் இரு கரங்களும் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தன.

மரத்தின் வேர்களுக்கு மத்தியில் கிடந்த முதலை வெளிப் புறப்படுவதற்குச் சிறிது நேரம் ஆயிற்று. இப்போது அது வெளிவந்து விட்டது.

மரக்கிளையிலிருந்து தொங்கிய உருவத்தைப் பார்த்து விட்டு, வாயை மறுபடியும் அகலமாகத் திறந்தது. பூங்குழலியின் உடலும், உயிரும் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன.

வானதியின் மெல்லிய கரங்கள் பூங்குழலியின் வைர உடலின் கனத்தினால் இற்று விழுந்துவிடும் போலிருந்தன. அவளுடைய உள்ளமோ எந்தக் கணத்தில் பூங்குழலி தன் கையிலிருந்து நழுவி முதலையின் வாயில் விழுந்து விடுவாளோ என்ற எண்ணத்தினால் துடி துடித்தது. அத்தகைய விபத்து நேர்ந்துவிட்டால், பிறகு இளவரசரின் முகத்தை அவள் ஏறிட்டுப் பார்க்கவே முடியாது. பூங்குழலி விழும்போது அவளும் கூட விழுந்து உயிரை விட்டு விடுவதே மேலானது. அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்.

மேலானது யானை நெருங்கி வந்துவிட்டது. இளவரசர் அதன்மேல் வருகிறார். அவர் வந்து காப்பாற்றும் வரையில், பூங்குழலியை விட்டு விடாமலிருக்க இந்தக் கரங்களில் சக்தி

இருக்குமா...? யானை ஆற்றங்கரையில் வந்து
மரத்தடியில் நின்றது. மறுபடியும் ஒரு தடவை
பிளிறியது, அந்தச் சத்தத்தைக் யானைப்பாகா!
எங்களை உன் யானை மேல் ஏற்றிக்கொண்டு
போகிறாயா?" என்று கேட்டுவிட்டுக் கலீர் என்று
சிரித்தாள்.

பக்க தலைப்பு

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
மகிழ்ச்சியும், துயரமும்

வானதியின் சிரிப்பொலியுடன் கலந்த
வார்த்தைகளைக் கேட்டுவிட்டு, இளவரசரும்
சிரித்துக்கொண்டே யானையின் மேலிருந்து
கீழிறங்கினார். "ஆகா! யானை ஏற்றம் என்பது
மிகவும் கடினமான காரியம். இராஜ்ய

சிம்மாசனத்தில் ஏறுவது போலத்தான்.
யானைமேல் ஏறுவதும் கஷ்டம்; அதன்மேல்
உட்கார்ந்திருப்பதும் கஷ்டம்! யானை
மேலிருந்து இறங்குவது எல்லாவற்றையும்
விடக் கஷ்டம். ஆயினும், அந்தக்
கஷ்டங்களையும் சிலசமயம் ஒருவன்
அநுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது!" என்றார்
பொன்னியின் செல்வர்.

"சிலர் அந்தக் கஷ்டத்தை மிக அற்பமான
காரணங்களுக்காகக்கூட அநுபவிக்கிறார்கள்.
பறவைக் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக
யானை மேல் ஏறிக்கொண்டு ஓடி
வருகிறவர்களும் உண்டு!" என்றாள் வானதி.

"அந்தச் சம்பவம் உனக்கு இன்னும் நினைவு
இருக்கிறதா, வானதி! நீ அதைப்பற்றி இன்று
வரை பேச்சே எடுக்காததினால்
மறந்துவிட்டாயோ என்று எண்ணினேன்!"
என்றார் இளவரசர்.

"உலகமெல்லாம் சுற்றி அலைந்து அநேக வீரச்

செயல்களில் ஈடுபடுகிறவர்கள்
மறந்துவிடுவார்கள். அரண்மனையிலேயே
இருக்கும் பேதைப் பெண்ணுக்கு அதை ஞாபகம்
வைத்துக்கொள்வதைவிட வேறு என்ன வேலை?
தாங்கள் அன்றைக்கு யானைமேல்
ஏறிக்கொண்டு வந்ததும் நினைவிலிருக்கிறது;
நான் கொடும்பாளூர்ப் பெண் என்று
சொன்னதும் தாங்கள் முகத்தைச்
சுருக்கிக்கொண்டு திரும்பிப் போனதும்
நினைவில் இருக்கிறது!"

"அதற்கு அப்போது காரணம் இருந்தது,
வானதி!"

"அந்தக் காரணம் இப்போதும் இருக்கிறது,
ஐயா! தாங்கள் உலகமாளும் சக்கரவர்த்தியின்
புதல்வர்; சோழவளநாட்டின் கண்ணின் மணி
போன்ற பொன்னியின் செல்வர். நானோ
பொட்டைக் காட்டுப் பிராந்தியத்தில் பிறந்து
வளர்ந்தவள். சிற்றரசர் குலமகள்; அதிலும்,
போரில் இறந்து போனவருடைய அநாதை
மகள்!..."

"வானதி! நீ எனக்கு அநீதி செய்கிறாய்!
நியாயம் அற்ற வார்த்தை கூறுகிறாய்! போனால்
போகட்டும்! நான் தஞ்சைக்கு அவசரமாகப்
போகவேண்டும்! சீக்கிரம் சொல்! நீ எப்படி
இங்கே வந்து சேர்ந்தாய்? தனியாக ஏன்
வந்தாய்? ஓட்டுக் கூரை மேல் மிதந்து
வந்தாயாமே? இந்தப் பெண் இங்கே எதற்காக
வந்தாள்? எப்படி இத்தகைய பிராணாபத்தில்
சிக்கிக்கொண்டாள்?..."

"நான் ஒருத்தி இங்கே நின்று கொண்டிருப்பது
தங்களுக்கு ஞாபகம் வந்ததுபற்றிச் சந்தோஷம்.
ஒரு நிமிஷம் தனியாகப் பேச அவகாசம்
கொடுத்தால், நான் சொல்லவேண்டியதைச்
சொல்லி விட்டுப் போயே போய்விடுவேன்!"
என்றாள் பூங்குழலி.

அந்த இரண்டு பெண்களும் அச்சமயம்
இளவரசரின் முன்னால் நேருக்கு
நேர்நின்றபோது, எப்படியோ அவர்களுக்கு
அசாதாரண தைரியமும், வாசாலகமும்

ஏற்பட்டிருந்தன.

"சமுத்திரகுமாரி! உன்னை மறந்துவிட்டேன் என்றா நினைத்தாய்? அது எப்படி முடியும்? நீதான் நான் கூப்பிடக் கூப்பிட, நின்றுகூடப் பதில் சொல்லாமல் படகைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தாய்! அப்படி அவசரமாக வந்தவள் மரக்கிளைக்கும், முதலையின் திறந்த வாய்க்கும் நடுவில் நின்று ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருந்ததை என் ஆயுள் உள்ளளவும் மறக்க முடியாது!" என்று சொல்லிவிட்டு இளவரசர் சிரித்தார்.

"உன்னைத் தூக்கமுடியாமல் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வானதி பட்டுக்கொண்டிருந்த அவஸ்தையையும் நான் மறக்க முடியாது. ஆனால் நீங்கள் இருவரும் இங்கே எப்படி வந்து சேர்ந்தீர்கள்? எதற்காக? யாராவது ஒருவர் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்!"

"பொன்னியின் செல்வ! நானும் தங்கள் திருத்தமக்கையாரும் தங்களை வழியில் கண்டு

நிறுத்தித் தஞ்சாவூருக்குப் போவதைத் தடை செய்வதற்காக வந்தோம். தாங்கள் தற்சமயம் தஞ்சாவூர் வந்தால், அங்கே பெரிய யுத்தம் மூளும் என்று இளையபிராட்டி அஞ்சுகிறார். அதற்கு முன்னால் சந்தித்துப் பேச விரும்புகிறார்..."

"இளையபிராட்டி இப்போது எங்கே?"

"குடந்தையில் இருக்கிறார்..."

"நீ மட்டும் எப்படி இங்கே வந்தாய்?"

"வழியில் குடந்தை ஜோதிடர் வீட்டில் நானும் இளைய பிராட்டியும் சிறிது நேரம் தங்கினோம். அந்தச் சமயத்தில் காவேரி கரையை உடைத்துக்கொண்டு வந்து, ஜோதிடர் வீட்டையே அடித்துக்கொண்டு வந்து விட்டது. இளவரசே! காவேரித் தாய் தங்களைக் குழந்தைப் பிராயத்தில் காப்பாற்றியதாகச் சொல்கிறார்கள். தங்களுக்கு இந்தப் பொன்னி நதியின் பேரில் எவ்வளவோ ஆசை உண்டு

என்பதையும் அறிவேன். ஆனால் இன்று இந்த நதியினால் நாடு நகரங்களும், மக்கள் மிருகங்களும் பட்ட கஷ்டத்தை நினைப்பற்கே பயங்கரமாயிருக்கிறது. காவேரித் தாய் மிகக் கொடுமையானவள் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது..."

"வானதி! காவேரி அன்னையின் பேரில் அப்படிப் பழி சொல்லாதே! இந்த மாதரசிக்கு எங்கள் சோழ நாட்டின்பேரில் அவ்வளவு ஆசை. அந்த ஆசை வரம்பு மீறிப் போகும்போது கரையை உடைத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிடுகிறாள். இதை அறியாதவர்கள் அன்னையின் பேரில் வீண்பழி சொல்லுகிறார்கள்! ஏன்! கரையை மீறிக்கொண்டு வருவதற்காக சமுத்திரராஜன் பேரில்கூடச் சிலர் குறை சொல்கிறார்கள். ஆனால் பூங்குழலி அப்படிக்கடலரசன் பேரில் குறை சொல்ல மாட்டாள்!" என்றார் இளவரசர்.

"மன்னியுங்கள்! நானும் இனிக் காவேரி அன்னையின் பேரில் குற்றம் சொல்லவில்லை.

நானும், தங்கள் தமக்கையும் குடந்தை ஜோதிடர் வீட்டில் இருந்தபோது திடீரென்று காவேரியின் ஆசை பொங்கிப் பெருகிவிட்டது. தங்கள் தமக்கை முதலியவர்கள் ஓடிப்போய்க் கோவில் மண்டபத்தின் பேரில் ஏறிக்கொண்டார்கள். நான் என் அசட்டுத் தனத்தினால் மண்டபத்தின் பேரில் ஏறத் தவறிவிட்டேன். ஜோதிடர் வீட்டு ஓட்டுக் கூரையைப் பிடித்துக்கொண்டு மிதந்து வந்தேன்..."

"உன்னைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பூங்குழலி படகில் ஏறிக்கொண்டு வந்தாளாக்கும். அழகாய்த்தானிருக்கிறது! உங்கள் இருவரையும் சேர்த்து இந்தக் கஜேந்திரன் காப்பாற்ற வேண்டியதாயிற்று. இந்த யானையின் அறிவே அறிவு! உங்கள் இருவரையும் அ

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்
படைகள் வந்தன!

தஞ்சைமா நகரம் அன்று முழுதும் ஒரே
அல்லோல கல்லோலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.
புயலையும், மழையையும் அவற்றினால் நேர்ந்த
சேதங்களையும் மக்களை அடியோடு
மறந்துவிட்டார்கள். "ஈழங்கொண்ட வீராதி
வீரரும், சோழ நாட்டு மக்களின்
இதயங்கொண்ட இளவரசருமான பொன்னியின்
செல்வர் நாகைப்பட்டினத்தில் புயல் அடித்த
அன்று வெளிப்பட்டு விட்டார்; பின்னர்
தஞ்சையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்;
அவரைச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைத்துச்
சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டும் நோக்கத்துடன்
பெருந்திரளான மக்கள் தொடர்ந்து
வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்" என்னும் செய்திகள்
முதலில் வதந்திகளாகக் காற்று வாக்கில் வந்தன.
பின்னர், நேரில் இளவரசரை
நாகைப்பட்டினத்தில் பார்த்தவர்களே வந்து
சொன்னார்கள். இந்தச் செய்தி காரணமாக,
இரண்டு தினங்களுக்கு முன் வெளியிலே

அடித்த புயலைப் போலவே தஞ்சை நகர மாந்தரின் உள்ளத்தில் உத்வேகப் புயல் அடிக்கத் தொடங்கியது. தஞ்சை நகரம் என்றும் கண்டறியாத அளவில் இளவரசருக்குச் சிறப்பான வரவேற்பு அளிக்க வேண்டும் என்று மக்கள் தீர்மானம் செய்தார்கள். கோட்டைக்கு வெளியிலேயிருந்த புறநகரத்தின் வீதிகளை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்கள். கூட்டம் கூட்டமாகத் தெருக்களிலே நின்று பேசலானார்கள். மேளதாளங்கள், தாரை தப்பட்டைகள் முதலிய வாத்தியங்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஆடல் பாடல்களில் தேர்ந்தவர்கள் இந்த விசேஷ சந்தர்ப்பத்தில் ஆற்றல்களையெல்லாம் காட்டிவிடுவது என்று எண்ணி ஆயத்தம் செய்யலானார்கள். மாந்தர்களும் இளஞ்சிறார்களும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொள்ளும் விதங்களைப்பற்றிச் சிந்தித்தார்கள். மற்றும் பல அவசரக்காரர்கள் இளவரசரை வரவேற்பதில் தாங்கள் முந்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தஞ்சையிலிருந்து நாலா திசைகளிலும் சென்ற சாலைகளில் கொஞ்ச தூரம் முன்னதாகச் சென்று

காத்திருக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்படி முன்னதாகச் புறப்பட்டவர்களை வேறு சிலர் பார்த்துப் பரிகசித்தார்கள்.

புறநகரம் இந்தப் பாடுபட்டதென்றல், கோட்டைக்குள்ளேயும் ஏதோ முக்கியமான சம்பவங்கள் எதிர்பார்க்கப் படுகின்றன என்பதற்கு விரைவிலேயே அறிகுறிகள் தென்பட்டன. காலையில் வழக்கம்போல் கோட்டை வாசல் திறந்தது. கறிகாய், தயிர், மோர் விற்பவர்களும் அரண்மனைகளில் அலுவல்களுக்குச் செல்வோரும் வழக்கம்போல் கோட்டைக்குள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். புயல் - மழையினால் ஏற்பட்ட சேதங்களைப் பற்றி முறையிட்டுக்கொள்ள விரும்பியவர்கள் இன்று ஒருசிலர்தான் வந்தார்கள். அவர்களும் கோட்டைக்குள் சென்றார்கள். வழக்கம் போல வேளக்காரப் படையும் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தது.

பின்னர், கோட்டை வாசற் கதவுகள் எல்லாம் சடசடவென்று சாத்தப்பட்டன. பெரிய பெரிய

இரும்புத்தாழ்களைக் கொண்டு கதவுகளை
இறுக்கும் சத்தமும் பூட்டுக்களை மாட்டிப்
பூட்டும் சத்தமும் கேட்கத் தொடங்கின. பிற்பாடு
வந்தவர்கள் காவலர்களால் தடுத்து
நிறுத்தப்பட்டார்கள். முற்பகல் நேரத்தில்
இம்மாதிரிக் கோட்டைக் கதவுகளைச் சாத்தித்
தாழிடும் காரணம் என்னவென்று ஜனங்கள் பேச
ஆரம்பித்த சமயத்தில் இன்னொரு அதிசயம்
நடந்தது. கோட்டையைச் சுற்றிருந்த அகழியைக்
கடப்பதற்கு ஏற்பட்ட பாலமும் தூக்கப்பட்டது.
அதற்குப் பிறகு யாரும் கோட்டை வாசலை
நெருங்குவதற்கே முடியாமல் போய்விட்டது.
கோட்டையின் பிரதான வாசலாகிய வடக்கு
வாசலுக்குச் சமீபமாக இருந்தவர்கள் மேற்கு
வாசலையும் தெற்கு வாசலையும் பற்றி
விசாரித்தார்கள். அந்த வாசல்களும் வடக்கு
வாசலைப் போலவே சாத்திப் பூட்டப்பட்டன
என்றும், பாலங்கள் தூக்கிவிடப்பட்டன என்றும்
அறிந்ததும் மிக்க வியப்படைந்தார்கள்.

இது என்ன? யுத்தம் ஒன்றும் நடக்கவில்லையே?
பகைவர்களின் சைன்யங்கள் படை எடுத்து

வருவதாகத் தெரியவில்லையே? அப்படிப்
படையெடுத்து வருவதற்கு ஆற்றல் வாய்ந்த
பகைவர்கள் வடக்கே, தெற்கே, மேற்கே,
கிழக்கே, எங்கும் சமீபப் பிரதேசத்தில்
இல்லையே? அப்படி ஒருவேளை வடக்கே
இரட்டை மண்டலத்திலிருந்து பகைவர்கள்
திடீர்ப் பாய்ச்சலில் வந்து விடுவதாக
இருந்தாலும் கொள்ளிடத்தையும்
காவேரியையும் மற்றும்முள்ள நதிகளையும்
தாண்டி இப்போது எப்படி வர முடியும்? அந்த
மா நதிகளில் வெள்ளம் பூரணப் பிரவாகமாக
அல்லவா போய்க் கொண்டிருக்கிறது?"
இவ்விதமெல்லாம் தஞ்சைக் கோட்டையின் புற
நகரத்தில் வசித்த ஜனங்கள்
பேசிக்கொண்டார்கள். ஒரு வேளை
பொன்னியின் செல்வரைக் கோட்டைக்குள்
பிரவேசியாமல் தடுப்பதற்காகவே இந்த
ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்யப்படுகின்றனவோ
என்று சிலர் கேள்விகளைப் போட்டுக்கொண்டு,
"அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்" என்று
மறுமொழி கூறிக்கொண்டார்கள். இந்த வதந்தி
பரவப் பரவ, நகரமாந்தரின் உத்வேகம்

அதிகமாயிற்று. "விஜயாலய சோழரின் வம்சத்தில் வழிவழியாக வந்த இளவரசரைக் கோட்டைக்குள்ளே வராமல் தடுப்பதற்கு இந்தப் பழுவேட்டரையர்கள் யார்? அப்படிப் பழுவேட்டரையர்கள் உண்மையில் முயல்வதாயிருந்தால் கோட்டை மதில்களையே இடித்துத் தகர்த்துவிட வேண்டியதுதான்!" என்ற தோரணையில் பேசுவோரும் இருந்தனர்.

வதந்தி என்றும் மாயா பூதம் எப்படிச் கிளம்புகின்றது, எப்படி அவ்வளவு விரைவில் பிரயாணம் செய்கின்றது என்பது யாராலும் கண்டு பிடிக்க முடியாத மர்மமான காரியம்தான். திடீரென்று இன்னொரு பயங்கரமான வதந்தி மக்களிடையே பரவத் தொடங்கியது. வெகு காலமாக எதிர்பார்க்கப்பட்டு வந்த சுந்தர சோழசக்கரவர்த்தியின் மரணம் நேர்ந்துவிட்டது என்பது தான் அவ்வதந்தி. "சக்கரவர்த்தி காலமாகி விட்டாராமே? அது உண்மையா?" என்று முதலில் கேட்டார்கள். அன்று அதிகாலையில் வால் நட்சத்திரம் ஒரு நிமிடம் ஜோதி மயமாக ஒளி வீசிவிட்டுப் பூமியை

நோக்கி விழுந்து மறைந்ததைப் பார்த்தவர்கள் சிலர், அதையே அத்தாட்சியாகக் கொண்டு சுந்தர சோழர் காலமானதை ஊர்ஜிதம் செய்தார்கள். "இது உண்மையாயின், மேலே என்ன நடக்கப் போகிறது?" என்பது பற்றிக் கவலையுடன் விவாதிக்கப்பட்டதும் இயல்பேயல்லவா? இராஜ்ய உரிமை சம்பந்தமாகத் தகராறுகள் ஏற்படுமா? சிற்றரசுகள் இருகட்சியாகப் பிரிந்து நின்று

பக்க தலைப்பு

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்
மந்திராலோசனை

ஆரம்பத்தில் வழக்கமான யோக ங்குஷம் விசாரணைக்குப் பிறகு கொடும்பாளூர் பெரிய வேளார் அங்கே கூடியிருந்தவர்களை பார்த்துக் கூறலுற்றார்:- "நான் யார் யாருக்குத் தூது

அனுப்பினேனோ, அவர்களில் ஏறக்குறைய எல்லாரும் வந்து இங்கே கூடியிருக்கிறீர்கள். திருக்கோவலூர் முதுகிழவரான மலையமான் அரசர் மட்டும் வரவில்லை. அவர் வர முடியாததற்குத் தக்க காரணம் இருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன். மிகவும் அபாயகரமான காரியம் என்று பலரும் கருதக்கூடிய காரியத்தைப் பற்றி யோசிக்க நாம் இங்கே வந்திருக்கிறோம். சோழ குலத்தாரிடமும், சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியிடமும் நாம் எல்லாரும் எவ்வளவு பக்தி கொண்டவர்கள் என்பது உலகம் அறிந்தது. அதை எவ்வளவோ தடவை எவ்வளவோ காரியங்களில் நிரூபித்திருக்கிறோம். ஆனாலும் நாம் சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக இங்கே கூடியிருக்கிறோம் என்று நம் எதிரிகள் குற்றம் சாட்டக்கூடும். சக்கரவர்த்தியை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யப் படை திரட்டி வந்திருக்கிறோம் என்கூட அவர்கள் சொல்லலாம். ஆனால் சக்கரவர்த்தியை நாம் தனிப்படப் பார்க்க முடிகிறதில்லை. அவருடைய அந்தரங்க விருப்பத்தை அறிய ஒரு நிமிஷங்கூட அவரிடம் தனித்துப் பேச

முடிவதில்லை. ஏன் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. சக்கரவர்த்தியின் தேக சுகத்தை உத்தேசித்து அவரைத் தஞ்சைக் கோட்டையில் வைத்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. உண்மையில் பழுவேட்டரையர்கள் அவரைச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீங்கள் எல்லோரும் என்ன கருதுகிறீர்களோ, தெரியவில்லை..."

சேனாதிபதி இந்த இடத்தில் சிறிது நின்றதும், "ஆம், ஆம்", "அதுதான் உண்மை!"

"சக்கரவர்த்தியைச் சிறையில் தான் வைத்திருக்கிறார்கள்", என்று அக்கூட்டத்தில் பல குரல்கள் எழுந்தன.

"உங்கள் ஆமோதிப்பிலிருந்து நாம் எல்லாரும் ஒத்த உணர்ச்சியும், ஒரே நோக்கமும் கொண்டவர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. விஜயாலய சோழர் காலத்திலிருந்து எத்தனையோ ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் இன்னுயிரைப் போர்க்களத்தில் பலிகொடுத்து இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யம் இந்த மகோந்நத நிலைக்கு

வந்திருக்கிறது. சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளவே நமக்கெல்லாம் பெருமையாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சோழ குலத்துக்கும், சாம்ராஜ்யத்துக்கும் எவ்விதக் குறைவும் ஏற்படாமல் பாதுகாப்பதற்கே நம் இங்கே கூடியிருக்கிறோம். சக்கரவர்த்திக்கு எதிராகச் சதி செய்வதற்கு அல்ல.

சக்கரவர்த்தியின் எதிரிகள் அவரை மூன்று வருஷ காலமாகச் சிறையில் அடைத்து

வைத்திருக்கிறார்கள். அவருக்கு உடல் நிலை சரியாக இல்லை என்று காரணம்

சொல்லுகிறார்கள். தொண்ணூறும் ஆறும் புண் சுமந்த திருமேனியரான விஜயாலய சோழர்,

எண்பதாவது பிராயத்தில் திருப்புறம்பியம் போர்க் களத்தில் வந்து இரண்டு கைகளில்

இரண்டு கத்திகளை ஏந்திச் சக்கரமாகச் சுழற்றி அவர் புகுந்து சென்றவிடமெல்லாம் எதிரிகளின்

தலைகளை மலைமலையாகக் குவித்தார்!

அத்தகைய வீரர் வம்சத்தில் பிறந்த சுந்தர சோழர் தேக அசௌக்கியத்தைக் காரணமாகச் சொல்லிக்

கொண்டு வெளியில் வரவே மறுக்கிறார் என்றால், அது நம்பக்கூடிய காரியமா?

சக்கரவர்த்தியைச் சிறை வைத்திருக்கும் துரோக சிந்தனையாளர், பில்லி சூனிய மாய மந்திர வித்தைகளைக் கொண்டு அவருக்குச் சித்தக் குழப்பத்தையும் உண்டாக்கி விட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது. சக்கரவர்த்தியின் சித்தம் சரியான நிலையில் இருந்தால், தமக்குப் பீமார்ஜுனர்களைப் போன்ற இரண்டு வீராதி வீரப் புதல்வர்கள் இருக்கும்போது, போர்க்களத்தையே கண்ணால் கண்டறியாத மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்ட விரும்புவாரா?..."

இப்போது பலர் ஒரே சமயத்தில், "சக்கரவர்த்தியின் விருப்பம் அதுவென்று நமக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டார்கள்.

"நமக்கு நேர்முகமாகத் தெரியாதுதான். பழுவேட்டரையர்கள் கட்டிவிட்ட கதையாக இருக்கலாம். ஆனால் நம் முதன் மந்திரி அநிருத்தப் பிரம்மராயர் கூட அதை நம்புகிறார்..."

"அநிருத்தரும் அவர்களோடு சேர்ந்திருக்கலாம்; யார் கண்டது?" என்றார் கூட்டத்தில் ஒருவர்.

"அப்படியும் இருக்கலாம். அதன் உண்மையை அறிந்து கொள்வது நாம் இங்கே கூடியிருப்பதன் ஒரு முக்கிய நோக்கம். இன்றைய தினம் இத்தஞ்சை மாநகரில் உலவி வரும் வதந்தியை நீங்களும் அறிந்திருப்பீர்கள். நான் அதை நம்பவில்லை. சக்கரவர்த்தியை உயிரோடு தரிசிக்கும் பாக்கியம் நமக்கெல்லாம் கிடைக்கும் என்றே நம்பியிருக்கிறேன். அப்படி அவரைத் தரிசிக்கும்போது பட்டத்தைப்பற்றி அவருடைய விருப்பம் என்னவென்பதை நேரில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வோம். ஒருவேளை சக்கரவர்த்தியே மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்டும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார் என்றால், அதை நீங்கள் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வீர்களா?..."

"மாட்டோம்! மாட்டோம்!" என்ற பெருங் கோரும் எழுந்தது.

"நானும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்.
எனென்றால், சக்கரவர்த்தி தெளிவுள்ள
சித்தமுடையவராயிருந்தால் அவ்விதம் ஒரு
நாளும் தெரிவிக்க மாட்டார். பராந்தகச்
சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலேயே பட்டத்து
உரிமைபற்றி விஷயம் தீர்ந்து முடிவாகிவிட்டது.
சுந்தர சோழரும் அவருடைய சந்ததிகளுமே
தஞ்சைச் சிங்காதனம் ஏறவேண்டும் என்று அந்த
மன்னர் உயிர் விடும் தறுவாயில் கூறியதை
நானே என் செவிகளினால் கேட்டேன்.
கேட்டவர்கள் இன்னும் பலரும் இங்கே
இருப்பார்கள். காலஞ் சென்ற மகனாகிய
கண்டராதித்தர் தம் குமாரனுக்கு இராஜ்யம்
ஆளும் ஆசையே உண்டாகாத விதத்தில்
அவனை வளர்க்க முயன்றார். அவருடைய
தர்மபத்தினியாகிய பெரிய பிராட்டியார், -
சிவபக்தியே உருக்கொண்டவரான செம்பியன்
மாதேவடிகள், - மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம்
கட்டக் கூடாதென்பதில் பிடிவாதமாயிருப்பதை
நாம் எல்லாரும் அறிந்திருக்கிறோம்.
இதற்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு முக்கிய காரணம்
இருக்கத் தான் வேண்டும்.

அப்படியிருக்கும்போது, சுந்தர சோழர் ஏன் மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்ட ஆசைப் படுகிறார்? அவர் சித்தம் சரியாயில்லை என்பதற்கு இன்னும் ஓர் உதாரணமும் கூறுகிறேன். வீர பாண்டியனைக் கொண்டு பாண்டிய சைன்யத்தை நிர்மூலம் செய்த பிறகு, பாண்டியனுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்த ஈழத்து அரசனைத் தண்டிப்பதற்காக என் சகோதரன் படை எடுத்துச் சென்றான். அவனுக்கு உதவியாகப் போதிய சைன்யங்களையும் தளவாடங்களையும் அனுப்பத் தவறிவிட்டோம். அதனால் அவன் போர்க்களத்தில் வீர மரணம் எய்த நேர்ந்தது. சோழ நாட்டின் வீரப் புகழுக்கு நேர்ந்த அந்தக் களங்கத்தைத் துடைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு நானும் பொன்னியின் செல்வரும் சென்றோம். ஈழத்துப் படைகளை நிர்மூலமாக்கினோம்.

அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றினோம். மகிந்தன் மலை நாட்டுக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளச் செய்தோம். தனாதிகாரி பழுவேட்டரையர் எங்களுடன் ஒத்துழைக்கவில்லையென்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். உங்களில் இங்கே

வந்திருக்கும் வர்த்தக மகஜனத்தலைவர்கள்
உணவுப் பொருள்களை அனுப்பிப் பேருதவி
செய்தீர்கள். ஆனாலும் நம் வீரர்கள்
எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அநுபவிக்கும்படி
நேர்ந்தது. அவ்வளவையும் பொறுத்துக்
கொண்டு மகிந்தன் படைகளை
நிர்மூலமாக்கியது எதனால்? சோழ குலத்து மா
வீரர்களுக்குள்ளே ஈடில்லா மா வீரராகிய
பொன்னியின் செல்வர் அளித்த
உற்சாகத்தினாலேதான்! அப்படிப்பட்ட
வீரப்புதல்வனுக்குத் தந்தையாகிய சக்கரவர்த்தி
அளித்த பரிசு என்ன? இராஜத் துரோகம்
செய்துவிட்டதாக அபாண்டம் சுமத்தி
இளவரசரைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு
வரும்படி கட்டளையிட்டதுதான்!
சித்தசுவாதீனம் உடைய ஒருவர் இவ்வாறு
கட்டளை பிறப்பித்திருக்க முடியுமா?..."

"சேநாதிபதி! மறுபடியும் சக்கரவர்த்தியின்
கட்டளையைப் பற்றியே பேசுகிறீர்கள்.
சக்கரவர்த்திதான் அக்கட்டளையை
அனுப்பினார் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?"

என்று சபையிலிருந்தவர்களில் ஒருவர் கேட்டார்.

"அதற்கு அத்தாட்சி ஒன்றுமில்லை. அதன் உண்மையைப் பற்றி நேரில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பியுந்தான் இங்கே நாம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். சக்கரவர்த்தியின் சம்மதமின்றி இத்தகைய கட்டளை பிறந்திருக்கக் கூடுமானால், இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யம் எவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். பின்னால் நிகழ்ந்தவற்றையும் எண்ணிப் பாருங்கள். சிறைப்படுத்த வந்த வீரர்கள் இளவரசரைச் சிறைப்படுத்த மறுத்துவிட்டார்கள். இளவரசர் தாமாகவே தந்தையின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து பார்த்திபேந்திர பல்லவனுடைய கப்பலில் ஏறி வந்தார். அந்தக் கப்பல் புயலில் சிக்கிக் கொண்டதாம். அப்போது இளவரசர் கடலில் மூழ்கிமாண்டதாக ஒரு வதந்தி புறப்பட்டது. இதை நான் நம்பவேயில்லை. பொன்னியின் செல்வனை சமுத்திரராஜன் அபகரித்திருக்க மாட்டான் என்று உறுதியாக

நம்பினேன். அந்தக் கப்பலில் வந்த மற்ற எல்லாரும் உயிர் பிழைத்திருக்கும்போது இளவரசர் மட்டும் எப்படிக் கடலில் மூழ்கி மாண்டிருக்க முடியும்? - ஆகையால் இளவரசர் கரை ஏறியதும் அவரைச் சிறைப்படுத்தச் சதி நடந்திருக்கவேண்டும். அந்தச் சூழ்ச்சியை அறிந்துகொண்ட இளவரசர் தப்பிச் சென்று எங்கேயோ பத்திரமாயிருக்கிறார்; சரியான சமயத்தில் வெளிப் புறப்பட்டு வருவார் என்று நம்பியிருந்தேன். உங்களில் பலரும் அப்படி நம்பியதாகத் தெரிவித்தீர்கள். நமது நம்பிக்கை நிறைவேறியது. நாகைப்பட்டினத்தில் புயல் அடித்த அன்று இளவரசர் வெளிப்பட்டார் என்பதாகவும், சோழ நாட்டு மக்கள் அவரை விஜய கோலாகலத்துடன் வரவேற்றுத் தஞ்சைக்கு அழைத்து வருகிறார்கள் என்பதையும் அறிந்தோம். அவர்களுக்குப் பக்க பலமாக இருக்கும் உத்தேசத்துடனேயே நாமும் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தோம். ஆனால் வஞ்சகச் சூழ்ச்சிக்காரர்கள் மறுபடியும் தங்கள் கை வரிசையைக் காட்டிவிட்டார்கள்..."

"என்ன? என்ன?" என்று பலர் கவலைக் குரலில் கேட்டார்கள்.

"நான் இந்தக் கூட்டத்துக்கு வருவதற்குச் சில நிமிடங்களுக்கு முன்புதான் அச்செய்தி கிடைத்தது. இன்று காலையில் திருவாரூரிலிருந்து இளவரசர் புறப்படவிருந்த சமயத்தில் அவர் ஏறிவந்த யானைக்கு மதம் பிடித்து, யானைப் பாகனைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டதாம். யானை தெறிகெட்டு ஓடி விட்டதாம். அப்போது ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் இளவரசரும் காணாமற் போய்விட்டாராம்!..."

"ஐயையோ!", "இது என்ன விபரீதம்?"

"தெய்வமும் வஞ்சகர்களின் கட்சியில் இருக்கிறதா?" - என்று இப்படிப் பலர் அங்கலாய்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களைச் சேநாதிபதி கையமர்த்தி அமைதியாயிருக்கச் செய்தார்.

"செய்தியை முதலில் கேட்டதும் நானும்

கதிகலங்கிப் போனேன். ஒருவாறு சமாளித்துக்
கொண்டுதான் இந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்து
சேர்ந்தேன். இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர்
போர் முனையில் எத்தகைய நிகரில்லாத வீரம்
உடையவரோ, அப்படியே அறிவாற்றலிலும்
நிகரற்றவர், வஞ்சகர்களின் சூழ்ச்சி வலையில்
அவ்வளவு சுலபமாக அகப்பட்டுக்
கொண்டுவிடமாட்டார். சீக்கிரத்தில் அவரைப்
பற்றி நல்ல செய்தி ஏதேனும் கிடைக்கும் என்று
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.
அதற்கிடையில் நாம் என்ன செய்யவேண்டும்,
இந்த இக்கட்டான நிலைமையில் எப்படி நடந்து
கொள்ளவேண்டும் என்பதைப் பற்றி உங்கள்
அபிப்பிராயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள
விரும்புகிறேன்!"

இவ்விதம் சேநாதிபதி தாம் சொல்ல
வேண்டியதைச் சொல்லி முடிந்ததும்,
மற்றவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத்
தெரிவித்தார்கள். அவர்களுடைய கருத்துக்கள்
முக்கியமான விஷயங்களில் ஏறக்குறைய ஒரு
மாதிரியாகவே இருந்தன. சில்லறை

விவரங்களில் மட்டுமே மாறுப்பட்டன. அங்கே உள்ளவர்களின் பிரதிநிதிகள் நாளைய தினம் சக்கரவர்த்தியை நேரில் சந்தித்துப் பேச வசதி கோரவேண்டும் என்றும், அதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தால் சக்கரவர்த்தியிடம் "மதுராந்தகன் சோழ சிங்காதனம் ஏறுவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை" என்று தெளிவாகத் தெரிவித்து விடவேண்டும் என்றும் பலர் கூறினார்கள்.

"ஒன்று, பழுவேட்டரையர்களுடைய சர்வாதிகாரப் பதவிகளிலிருந்து சக்கரவர்த்தி அவர்களை நீக்கிவிடவேண்டும்; அல்லது சக்கரவர்த்தி தஞ்சாவூரை விட்டுப் பழையாறைக்குப் போய்விடவேண்டும்" என்று இன்னும் சிலர் வற்புறுத்தினார்கள்.

"ஆதித்த கரிகாலருக்கு ஏற்கெனவே யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் ஆகியிருப்பதால் அவரே அடுத்து பட்டத்துக்கு உரியவர்; அவராகப் பட்டம் வேண்டாம் என்று மறுதளித்தால் அடுத்தபடி சிங்காதனத்துக்கு உரிமையாளர் அருள்மொழிவர்மர்தான். இதைச் சந்தேகத்துக்கு இடம் வையாமல் சக்கரவர்த்தியிடம் தெரிவித்து

அவரையும் ஒப்புக்கொள்ளப்
பண்ணவேண்டும்" என்றார்கள் வேறு சிலர்.
சக்கரவர்த்தியைச் சந்திப்பதற்கே வாய்ப்புக்
கிடைக்காவிட்டால், கோட்டைக் கதவுகளைத்
திறப்பதற்கு மறுத்தால், கோட்டையை
முற்றுகையிட வேண்டியதுதான் என்று சிலர்
சொன்னார்கள்."முற்றுகை எதற்காக?
உடனடியாகக் கோட்டைக்கதவுகளையும்
மதில்களையும் தகர்க்கும்படி வீரர்களை ஏவ
வேண்டியதுதான்!" என்று சிலர் கூறினார்கள்.
இளவரசரைப் பற்றிச் செய்தி வரும் வரையில்
காத்திருப்பது நல்லது என்றும் ஆதித்த
கரிகாலருக்கு ஆள் அனுப்பி அவரையும்
தருவித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் சிலர்
கருதினார்கள்.

"அதற்காகவெல்லாம் காத்திருப்பதில் என்ன
பயன்? பழுவேட்டரையர்களின்
ஆதிக்கத்திலுள்ள சுந்தர சோழப் பெரும்படை
கொள்ளிடத்துக்கு அக்கரையில் மழ நாட்டில்
இருந்து வருகிறது. தற்சமயம் கொள்ளிடத்திலும்
மற்ற நதிகளிலும் பெருவெள்ளம் போவதால்

அப்படைகள் இங்கு வர முடியாது. ஆகையால்
கோட்டையை தகர்த்துச் சக்கரவர்த்தியைப்
பழுவேட்ட

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்
கோட்டைவாசலில்

மந்திராலோசனை நடந்த இடத்திலிருந்து
வெளிவந்த பூதிவிக்கிரம கேசரி, அங்கேயிருந்த
குதிரைமேல் தாவி ஏறினார். தஞ்சைக்
கோட்டையின் வடக்கு வாசலை நோக்கி
விரைந்து சென்றார். அதே சமயத்தில் யானை
ஒன்று வடக்கு வாசலை நெருங்கி வந்து
கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தார். யானையின் மேல்
யானைப் பாகன் ஒருவனும், இரண்டு
ஸ்திரீகளும் இருந்தார்கள். யானைப் பாகன் தன்
கையில் வைத்திருந்த கொம்பை வாயில்

வைத்துச் சிறிது நேரம் முழக்கினான். பின்னர் 'கிறீச்' என்று உச்ச ஸ்தாயியில் ஒலித்த குரலில், கணீர் என்றும் தெளிவாகவும் அவன் கூறியதாவது:- "ஈழத்துப்பட்ட பராந்தகன் சிறிய வேளாரின் செல்வப் புதல்வி, கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் சேநாதிபதி பூதிவிக்கரம் கேசரியின் வளர்ப்புக் குமாரி, பழையாறை இளைய பிராட்டி குந்தவை தேவியின் அருமைத் தோழியரான வானதி தேவியார் வருகிறார்! பராக்! பராக்! வழி விடுங்கள்!"

கோட்டை வாசலுக்குச் சமீபத்தில் அகழிக் கரையை அடைந்ததும் அவன் மறுபடியும் ஒரு முறை கொம்பை வாயில் வைத்து ஊதினான். அதன் எதிரொலி நிற்பதற்குள்ளே மறுபடியும் அவன் முன்போன்ற கிறீச்சுக் குரலில் கூறியதாவது:- "கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதி தேவியார் இளைய பிராட்டியிடமிருந்து சக்கரவர்த்திக்குச் செய்தி கொண்டு வருகிறார். பெரிய பழுவேட்டரையரிடமிருந்து சின்னப் பழுவேட்டரையருக்கு முக்கியமான செய்தி கொண்டு வருகிறார்! கோட்டைக் கதவைத்

திறவுங்கள்! பராக்! பராக்! கொடும்பாளூர்
இளவரசிக்கும், அவருடைய தோழி பூங்குழலி
அம்மைக்கும் உடனே வழி விடுங்கள்!
கோட்டைக் கதவைத் திறந்து விடுங்கள்!"

இவ்வாறு யானைப் பாகன் கூவியதைக் கேட்டுச்
சேனாதிபதி பூதிவிக்கிரம கேசரி அடைந்த
வியப்பு இவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது.
அந்த யானைப் பாகன் குரலை எங்கேயோ,
எப்போதோ கேட்டது போலிருக்கிறதே? அவன்
யார்? யானைப்பாகன் யாராயிருந்தால் என்ன?
யானைமேல் இருப்பது வானதிதானா
என்பதையல்லவா முதலில் பார்த்துத்
தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? அவள்
கோட்டைக்குள் போகாமல் தடுத்து நிறுத்த
வேண்டுமே? வானதியாயிருந்தால் மிக்க
நல்லதாய்ப் போயிற்று! இந்தச் சிக்கல்கள்
எல்லாம் தீரும் வரையில் குழந்தை நம்மிடத்தில்
இருப்பதே நல்லது...! இவ்வாறு எண்ணிக்
கொண்டே சேனாதிபதி குதிரையைத் தட்டி
விட்டுக்கொண்டு போய் யானையின் சமீபத்தை
அடைந்தார். அவர் பின்னொடு விரைந்து வந்த

வீரர்களில் ஒரு வீரன் தீவர்த்தி கொண்டு வந்தான். அதன் வெளிச்சத்தில் யானை மீதிருந்தவர்களைப் பார்த்தபோது பெண்கள் இருவரும் சிறிய வேளாரின் புதல்வி வானதியும், பூங்குழலியுந்தான் என்று தெரிய வந்தது.

"குழந்தாய்! வானதி!" என்று அவர் ஏதோ சொல்வதற்குள் யானைப் பாகன் மறுபடியும் கொம்பு ஊதத் தொடங்கினான். அவனை எப்படி நிறுத்தச் செய்வது? நல்ல வேளையாக இதற்குள் யானைமேலிருந்த பெண்கள் தங்களை நெருங்கி வந்த குதிரைமேல் இருப்பவர் யார் என்று உற்றுப் பார்த்தார்கள். உடனே, வானதி, யானைப் பாகனிடம் ஏதோ சொல்லி அவன் கொம்பு முழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டு, "பெரியப்பா! தாங்கள்தானா? நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதான்!" என்றாள்.

"ஆம், குழந்தாய்! நான்தான். ஆனால் இது என்ன விசித்திரம்? செய்தி கொண்டு வருவதற்கு நீதானா அகப்பட்டாய்? இளையபிராட்டிக்கு

வேறு யாரும் அகப்படாமலா போய் விட்டார்கள்! அதிலும் இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையில்!" என்றார் சேனாதிபதி.

"ஆம். பெரியப்பா! இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையாயிருப்பதினாலேதான் என்னைச் செய்தி கொண்டு போக அனுப்பினார். தாங்கள் சைன்யத்துடன் வந்து தஞ்சைக் கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்தது. வேறு யாரையாவது அனுப்பினால் ஒருவேளை தங்கள் படை வீரர்கள் தடுத்து நிறுத்திவிடக்கூடும். தாங்கள் அநுமதித்தாலும், கோட்டைக்குள்ளே இருப்பவர்கள். கதவைத் திறந்துவிட மறுத்துவிடலாம். என்னை அனுப்பி வைத்தால் இரண்டு காரியத்துக்கும் அனுகூலமாயிருக்கலாம் என்று அனுப்பியுள்ளார்கள். துணைக்குப் பூங்குழலியையும் அனுப்பினார்கள்..."

"ஆமாம், ஆமாம்! இந்த ஓடக்காரப் பெண் வெகு கெட்டிக்காரி. அது முன்னமே எனக்குத் தெரிந்த விஷயந்தான். ஆனால் நீ அப்படி என்ன

செய்தி கொண்டு வந்தாய்? இரவுக்கிரவே தூது
அனுப்ப வேண்டிய அவ்வளவு அவசரமான
செய்தி என்ன?"

"அவசரமான செய்திதான், பெரியப்பா!
பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றிச்
சக்கரவர்த்திக்குச் செய்தி கொண்டு
வந்திருக்கிறேன்."

"ஆகா! பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றியா?
அவரைப் பற்றி உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?"

"ஏன்? எவ்வளவோ தெரியும். அவர் வீராதி,
வீரர், சூராதி சூரர், காவேரியில் அமுங்காதவர்,
கடலில் விழுந்தாலும் முழுகாதவர்,
அண்டினோரைக் கைவிடாதவர், ஆபத்தில்
உதவி செய்தவர்களிடம் நன்றி மறவாதவர்,
அன்னை தந்தையிடம் பக்தி உள்ளவர்,
தமக்கையார் சொல்லைத் தட்டாதவர்,
இராஜ்யத்தில் ஆசையில்லாதவர்..."

"போதும்! போதும்! அதையெல்லாம் நான்

கேட்கவில்லை. இளவரசர்
சௌக்கியமாயிருக்கிறாரா? இப்போது அவர்
எங்கேயிருக்கிறார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"சௌக்கியமாக இருக்கிறார், பெரியப்பா!
இப்போது எங்கேயிருக்கிறார் என்றும் தெரியும்.
ஆனால் அதைத் தங்களிடம் கூற முடியாது!"

"என்ன? சொல்ல முடியாதா? என்னிடம் கூடவா
சொல்ல முடியாது? நீதானா பேசுகிறாய்,
வானதி?"

"ஆம், பெரியப்பா! நான்தான் பேசுகிறேன்.
இளவரசர் இருக்குமிடத்தை ஒருவரிடமும்
சொல்வதில்லையென்று
வாக்களித்திருக்கிறேன்."

சேநாதிபதி பூதிவிக்கிரமகேசரிக்கு
ஆக்கிரோஷம் பொங்கி ஆத்திரம்
பொத்துக்கொண்டு வந்தது. "பெண்ணே!
இளைய பிராட்டியிடம் அனுப்பினால் உன்னை
நல்ல முறையில் வளர்ப்பாள் என்று நம்பினேன்.

இவ்வளவு பிடிவாதக்காரியாக வளர்த்து விட்டாளே? போதும், போதும்! நீ பழையாறையில் இருந்தது போதும். கீழே இறங்கு! உன்னைக் கொடும்பாளூருக்கு அனுப்பிவிட்டு மறுகாரியம் பார்க்கிறேன்" என்றார்.

"பெரியப்பா! எனக்கும் இந்தத் தஞ்சாவூர் மண்ணை மிதிக்கவே இஷ்டமில்லை. ஆகையினால்தான் யானைமேல் ஏறி உட்கார்த்திருகிறேன். இந்த யானைக்கு அடிக்கடி மதம் பிடித்து விடுகிறது. இன்று காலையில் ஒருவனைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டது ஆகையினால், அருகில் ரொம்ப நெருங்கி வாரதீர்கள். நான் கொண்டு வந்திருக்கும் செய்திகளைச் சொன்ன பிறகு நானே தங்களிடம் வந்து விடுகிறேன்.என்னைக் கொடும்பாளூருக்கு அனுப்பினாலும் அனுப்பி விடுங்கள். இப்போது மட்டும் என்னைத் தடுத்து நிறுத்தாதீர்கள்!" என்றாள் வானதி.

பூதி விக்கிரமகேசரி சிறிது யோசித்துவிட்டு,

"சரி, மகளே! நான் உன்னைத் தடுத்து நிறுத்தாமல் விட்டு விடுகிறேன். கோட்டைக் கதவு திறக்காவிட்டால் என்ன செய்வாய்?" என்றார்.

"பெரியப்பா! நீங்கள் இவ்வளவு பெரிய படைகளுடன் வந்திருக்கிறீர்களே? எதற்காக? கோட்டைக் கதவு திறக்காவிட்டால், உங்கள் படைகளை ஏவிக் கதவை உடைத்துத் திறந்து விடச் செய்யுங்கள்!" என்றாள் வானதி.

பூதி விக்கிரமகேசரி இதைக் கேட்டுப் பெருமிதம் அடைந்தார். "மகளே! கொடும்பாளூர்க் கோமகள் பேச வேண்டியவாறு பேசினாய். அவசியம் ஏற்பட்டால் அவ்விதமே செய்வேன். ஆனால் அதற்கு அவசியம் ஏற்படாது. இளைய பிராட்டியிடமிருந்து சக்கரவர்த்திக்குச் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கும் உன்னைத் தடுத்து நிறுத்த இந்தச் சின்னப் பழுவேட்டரையன் யார்? அவ்விதம் அவன் ஒருநாளும் செய்ய மாட்டான். ஆனால் எனக்காகவும் சின்னப் பழுவேட்டரையனிடம் ஒரு செய்தியைச் சொல்!

நீ கோட்டைக்குள் இருக்கும்போது உனக்கு ஏதாவது சிறிய தீங்கு நேர்ந்தாலும் அவனுடைய குலத்தைப் பூண்டோடு அழித்து விடுவேன் என்று சொல்! நானும் என்னுடைய துணைவர்களும் சக்கரவர்த்தியை நேரில் பார்த்து அவருடைய விருப்பத்தை அவருடைய வாய்மொழியாகத் தெரிந்து கொள்ள வந்திருக்கிறோம் என்றும் சொல்! நாளைப் பகல் பொழுது போவதற்குள் சக்கரவர்த்தியை நாங்கள் தரிசிக்க அவன் வகை செய்யாவிட்டால், கோட்டையைத் தாக்கத் தொடங்கி விடுவோம் என்று தெரியப்படுத்து!" என்றார்.

"அப்படியே ஆகட்டும், பெரியப்பா!" என்றாள் வானதி. மறுபடியும் யானைப்பாகன் கொம்பு முழக்கினான்.

"கொடும்பாளூர் இளவரசிக்கு வழிவிடுங்கள்! கோட்டைக் கதவைத் திறந்து விடுங்கள்!" என்று கூவினான்.

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம் வானதியின் பிரவேசம்

கோட்டைக்குள்ளே சின்னப் பழுவேட்டரையர் பெரும் மனக்கலக்கத்துக்கு உள்ளாகியிருந்தார். வீர தீரங்களில் அவர் யாருக்கும் சளைத்தவர் அல்ல. ஆனால் தமையனாருடைய யோசனையைக் கேட்டே எந்தக் காரியமும் செய்து பழக்கப்பட்டவராதலால் இந்த நெருக்கடியான நிலைமையில் சிறகு இழந்த பறவையைப் போல் தவித்தார்.

அன்று காலை முதல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விபரீதமான செய்திகள் அவர் காதுக்கு எட்டிக் கொண்டிருந்தன.

பெரிய பழுவேட்டரையர் கடம்பூர் சம்புவரையர்
மாளிகையிலிருந்து தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டு
இரண்டு தினங்களுக்கு மேலாயின என்று ஒரு
செய்தி கிடைத்தது. புயல் அடித்த அன்று
கொள்ளிட நதியைக் கடந்து கொண்டிருந்த
படகுகள் பல முழுகிப் போயின என்றும்
அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. சிறிது
நேரத்துக்கெல்லாம் பெரிய பழுவேட்டரையரின்
படகில் இருந்த ஒருவனே வந்து சேர்ந்தான்.
அவர் வந்த படகும் முழுகிப் போயிற்று என்றும்,
தான் திணறித் திண்டாடிக் கரை ஏறி வந்து
சேர்ந்ததாகவும் கூறினான்.

இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் நாகைப்பட்டினம்
சூடாமணி விஹாரத்தில் மறைந்திருந்து
வெளிப்பட்டார் என்றும் பெரும் ஜனத்திரளுடன்
தஞ்சையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்
என்றும் இன்னொரு ஒற்றன் வந்து கூறினான்.
இரவு திருவாரூரில் அவர் தங்கியதாகவும், தான்
இரவுக் கிரவே பிரயாணம் செய்து வெள்ளக்
காடாயிருந்த பிரதேசங்களையெல்லாம் தாண்டி

வந்ததாகவும் தெரிவித்தான்.

இன்னும் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சம்புவரையர் அனுப்பிய ஆள் ஒருவனே வந்து சேர்ந்தான். திருக்கோவலூர் மலையமான் பெரும்படை திரட்டிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது என்றும் ஆதித்த கரிகாலரின் வெறி அதிகமாகி வருகிறது என்றும், ஆகையால் பெரிய பழுவேட்டரையரை உடனே புறப்பட்டு வரும்படி சம்புவரையர் செய்தி அனுப்பியதாகவும் கூறினான்.

பெரிய பழுவேட்டரையரோ தஞ்சைக்கு இன்னும் வந்து சேரவே இல்லை. அவர் உடனே புறப்பட்டுச் செல்வது எப்படி? யமனும் அருகில் வருவதற்கு அஞ்சக்கூடிய அந்த வீரக் கிழவரை ஒருவேளை கொள்ளிடத்து வெள்ளம் கொள்ளை கொண்டிருக்குமோ? - என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் கலங்கினார்.

இதற்கு அடுத்தபடியாக எல்லாவற்றிலும் பெரிய இடி போன்ற செய்தியைத் தெற்கேயிருந்து

ஒற்றர்கள் ஓடிவந்து தெரிவித்தார்கள். தென் திசையிலிருந்து தஞ்சைக்கு வந்த மூன்று பெரிய சாலைகளிலும் சேனா வீரர்கள் சாரிசாரியாக வந்து கொண்டிருப்பதாகவும், கொடும்பாளூர் பூதி விக்கிரம கேசரியும் வருவதாகவும் அவர்கள் கூறினார்கள்.

இதைக் கேட்டவுடனேதான் சின்னப் பழுவேட்டரையர் கோட்டைக் கதவுகளையெல்லாம் சாத்திவிடும்படி உத்தரவு போட்டார். உள்ளிருந்து யாரும் வெளியேறுவதையும், வெளியிலிருந்து உள்ளே வருவதையும் கண்டிப்பாகத் தடை செய்துவிட்டார்.

வழக்கம்போல அன்று கோட்டைக்குள் வந்து வேளக்காரப் படையினரைச் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனையைச் சுற்றிலும் காவலுக்கு அமைத்துவிட்டுத் தம்முடைய சொந்தப் படை வீரர்களைக் கோட்டைக் காவலுக்கு நியமித்தார்.

இந்த விவரங்களையெல்லாம் சக்கரவர்த்திக்கும்

தெரிவித்து விட வேண்டும் என்று எண்ணினார்.
அதற்கு முன்னால், முதன் மந்திரி அநிருத்தரைக்
கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார்.
அநிருத்தரிடம் அவருக்கு அவ்வளவாக
நம்பிக்கை கிடையாதுதான் என்றாலும்,
அச்சமயம் அவர் கோட்டைக்கு வெளியில்
இல்லாமல் உள்ளேயிருப்பது நல்லது. தம்மை
அறியாமல் அவர் எதுவும் செய்ய
முடியாதல்லவா? அவரிடம் யோசனை கேட்டுக்
கொண்டு காரியங்கள் செய்வதாகப் பாவனை
பண்ணுவதும் நல்லது. பின்னால் ஏதாவது
தவறாகப் போனால் தம்மீது மட்டும் குற்றம்
சுமராமல் இருக்கும்.

சக்கரவர்த்தியிடம் தாமே நேரில் சொல்வதைக்
காட்டிலும் அநிருத்தரையும்
அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சொல்வது
சுலபமாயிருக்கும்.

இளவரசன் அருள்மொழிவர்மனும்,
அவனுக்குப் பெண் கொடுத்துச் சம்பந்தம்
செய்துகொள்ள விரும்பிய பூதி விக்கிரம

கேசரியும் சேர்ந்து சதியாலோசனை செய்து
தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றுவதற்காகவே, இரு
பக்கமிருந்தும் வருவதாகச் சின்னப்
பழுவேட்டரையர் நம்பினார். இதை பற்றித் தாம்
தனிப்படக் கூறினால் சக்கரவர்த்தி
நம்புவதுகூடக் கடினமாயிருக்கும். முதன் மந்திரி
அநிருத்தரும் சேர்ந்து சொன்னால் நம்பியே
தீரவேண்டும் அல்லவா?

முதன் மந்திரி அநிருத்தரும் ஓரளவு கலக்கம்
அடைந்துதானிருந்தார். இளைய பிராட்டி
குந்தவை அன்று காலை தஞ்சையை விட்டுப்
போனதையே அவர் அவ்வளவாக
விரும்பவில்லை. ஈழத்து ராணியும்,
பூங்குழலியும் காலையில் காணாமற் போனது
அவருடைய உள்ளத்தின் அமைதியை ஓரளவு
குலைத்திருந்தது. எங்கே போயிருப்பார்கள்?
எப்படிப் போயிருப்பார்கள்? எதற்காக?"
என்றெல்லாம் எவ்வளவோ சிந்தித்தும் ஒரு
முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. பூதி விக்கிரம
கேசரி சைன்யத்துடன் வருகிறார் என்னும்
செய்தி அவருக்குப் பெருங்கலக்கத்தையே

உண்டு பண்ணிவிட்டது.

ஆனாலும் இதையெல்லாம் உடனே சக்கரவர்த்தியிடம் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று சின்னப் பழுவேட்டரையருக்கு அவர் யோசனை சொன்னார்.

"சக்கரவர்த்தியின் மனக் குழப்பம் இன்று அதிகமாகியிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். மகாராணியின் அந்தரங்கச் சேடி வந்து தெரிவித்துவிட்டுப் போனாள். இந்த நிலையில் பூதி விக்கிரமகேசரியைப் பற்றிச் சொன்னால், சக்கரவர்த்தியின் மூளையிலுள்ள இரத்த நாளம் வெடித்து உயிருக்கே கூட ஒருவேளை ஆபத்து உண்டாகிவிடும். ஏற்கெனவே, தஞ்சை நகரத்தில் சக்கரவர்த்தி காலமாகிவிட்டார் என்ற வதந்தி பரவியிருக்கிறதாம். உண்மையாகவே அப்படி நேர்ந்துவிட்டால் எத்தனை விபரீதம் ஆகும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். சக்கரவர்த்தியை நீங்களே கொன்று விட்டதாக வதந்தி உண்டாகிவிடும். உங்கள் விரோதிகளுக்கு

மிகவும் செளகரியமாகப் போய்விடும்.
ஆகையால், பொறுத்துப் பார்த்து முடிவு
செய்யலாம். பூதிவிக்கிரம கேசரியின் உத்தேசம்
இன்னதென்று முதலில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.
பெரிய பழுவேட்டரையரைப் பற்றியும்
பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றியும் அதற்குள்
ஏதேனும் நிச்சயமான செய்தி கிடைக்கக் கூடும்.
அது வரை வரையில் பொறுமையாக இருங்கள்"
என்று முதன் மந்திரி அநிருத்தர் கூறியது
காலாந்தக கண்டருக்கும் உசிதமாகவே
தோன்றியது.

"அப்படியானால், சக்கரவர்த்தியிடம் சமயம்
பார்த்துச் சொல்லவேண்டிய காரியத்தைத்
தங்களிடமே விட்டு விடுகிறேன். கோட்டைப்
பாதுகாப்புக் காரியங்களை நான்
கவனிக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சின்னப்
பழுவேட்டரையர் முதன் மந்திரியிடம் விடை
பெற்றுக் கொண்டார்.

அதுமுதல் கோட்டை மதிள் ஓரமாகச் சுற்றி
வந்து கோட்டைப் பாதுகாப்புக்கு வேண்டிய

முன் ஏற்பாடுகளைச் செய்துவந்தார். பல நாள் முற்றுகைக்கும் கோட்டையை ஆயத்தமாகச் செய்ய வேண்டும்; கொடும்பாளூர்ப் படைகள் கோட்டைக் கதவைத் தகர்த்தும், மதிள் மேல் ஏறிக் குதித்தும் கைப்பற்ற முயன்றால், அந்த முயற்சியைத் தோற்கடிக்கவும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும், இதன் பொருட்டு அவருக்கு நம்பிக்கையான வீரர்களை அங்கங்கே நிறுத்தி வைக்கவேண்டும். கோட்டை மதிள் எங்கேயாவது பலவீனப் பட்டிருந்தால், அதைச் செப்பனிட்டுப் பலப்படுத்த வேண்டும்.

இந்த ஏற்பாடுகளில் சின்னப் பழுவேட்டரையர் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தபோதே, வெளியில் இருந்து செய்திகள் அறிவதற்கு வழி என்ன என்பது பற்றியும் அவருடைய உள்ளம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

தஞ்சைக் கோட்டைக்கு இரகசியச் சுரங்க வழிகள் இரண்டுதான் உண்டு. ஒன்று பெரிய பழுவேட்டரையரின் மாளிகையிலிருந்து பொக்கிஷ நிலவறை வழியாக வெளியே

சென்றது. இந்த வழியைச் சிலநாள் யாரும் உபயோகிக்க முடியாது. ஏனென்றால், அந்த வழி வெளியே திறக்கவேண்டிய இடத்தில் வடவாற்றின் வெள்ளம் அலை மோதிக்கொண்டு சென்றது. அந்த வழியை அப்போது திறந்தால் வெள்ளம் நிலவறைக்குள்ளேயே புகுந்துவிடும்.

இன்னொரு, சுரங்க வழி முதன் மந்திரி அநிருத்தரின் அரண்மனைக்குள்ளே இருந்து புறப்பட்டது. ஆனால் அதன் வழியாகச் சின்னப் பழுவேட்டரையர் அறியாமல் யாரும் வெளியே போகவோ, உள்ளே வரவோ முடியாது. அந்த வழி கோட்டைச் சுவரைக் கடந்து செல்லும் இடத்தில் சின்னப் பழுவேட்டரையரின்கு காவல் இருந்தது. இரவு இரண்டாம் ஜாமத்துக்கு மேலே அந்தச் சுரங்க வழியாக வெளியே அந்தரங்கமான ஆட்களை அனுப்ப வேண்டுமென்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். கடம்பூருக்கும், பழையாறைக்கும் ஆட்களை அனுப்பி பெரிய பழுவேட்டரையரைப் பற்றியும் பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றியும் நிச்சயமான தகவல்

அறிந்து வரச் செய்யவேண்டும்.

இம்மாதிரி காலாந்த கண்டர் முடிவு செய்திருந்த சமயத்திலே தான் ஒரு வீரன் விரைந்து வந்து, வடக்கு வாசலில் ஒரு யானையின் மேல் இரு பெண்கள் வந்திருப்பதைப் பற்றியும், அவர்களுக்காகக் கதவைத் திறக்கும்படி யானைப்பாகன் கூவுவதைப் பற்றியும் தெரிவித்தான். வந்திருக்கும் பெண்களில் ஒருத்தி வானதி என்று தெரிந்ததும் சின்னப் பழுவேட்டரையர் பெரிதும் ஆச்சரியம் அடைந்தார். வானதியின் பெரியப்பன் சைன்யத்துடன் வந்து கோட்டையைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டிருக்கும் போது, அந்தப் பெண் கோட்டைக்குள் தன்னைவிடும்படி கேட்பதற்கு எவ்வளவு துணிச்சல் வேண்டும்? முதலில், "கண்டிப்பாகக் கதவைத் திறக்க முடியாது" என்று சொல்லிவிட வேண்டுமென்றே எண்ணினார். வடக்குக் கோட்டை வாசலுக்குப் போய்ச் சேருவதற்குள் அவருடைய எண்ணம் மாறிவிட்டது.

"கேவலம் ஒரு சிறு பெண்ணுக்குப் பயந்து கோட்டைக் கதவைத் திறக்க மறுப்பதா? இது என் வீரதீரத்துக்கு இழுக்கு ஆகாதா?" என்று எண்ணினார். அப்படி எதற்காகத்தான் அந்தப் பெண் கோட்டைக்குள் வர விரும்புகிறாள் என்பதை அறிந்து கொள்ளவும் அவருக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று.

கோட்டை வாசலின் மேல் மாடியில் ஏறி நின்று பார்த்தார். யானைமீது யானைப் பாகனைத் தவிர இரு பெண்கள்தான் இருந்தார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. அவர்களில் ஒருத்தி வானதிதான் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டார். அச்சமயம் கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் சம்பாஷணையில் ஒரு பகுதியும் அவர் காதில் விழுந்தது. பெரிய வேளார் வானதியைக் கோட்டைக்குள் போக வேண்டாம் என்று சொல்வதையும், வானதி அதை மறுத்து உள்ளே போவேன் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பதையும் அறிந்து கூவினான்.

இதைக் கேட்டதும் சின்னப் பழுவேட்டரையரின் மனதில் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த சந்தேகமும், தயக்கமும் நீங்கி விட்டன. பெரிய பழுவேட்டரையர் வானதியின் மூலமாகத் தமக்குச் செய்தி அனுப்புவது விசித்திரமானதுதான். இதில் ஏதாவது சூழ்ச்சியோ, தந்திரமோ இருக்கக்கூடும். இருந்தால் அதைத் தம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியாதா? இந்தச் சிறு பெண் தம்மை ஏமாற்றிவிட்டுத் தப்பிப் பிழைக்க முடியுமா?... பார்த்துக் கொள்ளலாம்!

யானைப் பாகன் ஊதிய கொம்பின் முழக்கத்துக்குப் பதில் முழக்கம் கோட்டை வாசல் மேல் மாடியிலிருந்து கேட்டது, தீவர்த்தி வெளிச்சம் தெரிந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் வேல்களின் முனைகள் ஒளி வீசித் திகழ்ந்தன. வளைத்து நானேற்றப்பட்டிருந்த வில்களில் அம்புகள் பூட்டப்பட்டுப் புறப்படச் சித்தமாயிருந்தன. அவற்றுக்கு மத்தியில் ஒரு மனித உருவம் வெளிப்பட்டு வந்தது.

"கொடும்பாளூர் இளவரசியாருக்குக் கோட்டைக் கதவு திறந்து விடப்படும். யானையையும், யானைமீது உள்ளவர்களையும் தவிர வேறு யாரேனும் பின் தொடர முயன்றால் உடனே யமனுலகம் சேர்வார்கள்!" என்று அந்த மனித உருவம் இடி முழக்கம் போன்ற குரலில் கர்ஜனை செய்தது.

இதைக் கேட்டதும் பூதிவிக்கிரம கேசரியும் அவருடன் வந்த ஆட்களும் இன்னும் சிறிது அப்பால் சென்றார்கள்.

கோட்டைக் கதவுகள் திறப்பட்டன. அகழியின் பாலம் இறக்கப்பட்டது. யானை, பாலத்தின் மேல் நடந்து சென்றபோது, பலம் அதிர்ந்தது. வானதிக்குச் சிறிது அச்சம் உண்டாயிற்று. ஆனால் ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. யானை அகழியின் அக்கரையை அடைந்தது. திறந்திருந்த கதவுகளின் வழியாகக் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தது. மறுநிமிடமே பாலம் மறுபடியும் தூக்கப்பட்டது. கோட்டை வாசற் கதவுகளும் சாத்தப்பட்டன.

வானதி ஏறியிருந்த யானைக்கு அருகில் சின்னப் பழுவேட்டரையரின் யானை வந்து நின்றது.

"இளவரசி! வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! தங்கள் பெரிய தந்தை தடுத்தும் கேளாமல் தாங்கள் என் விருந்தாளியாக வர இசைந்தது பற்றி மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்! தங்களுக்கு இங்கே எந்த விதமான தீங்கேனும் நேருமோ என்று அஞ்ச வேண்டாம்!" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் கம்பீரமான குரலில் கூறினார்.

"ஐயா! எனக்கு அத்தகைய அச்சம் சிறிதும் இல்லை. நான் சொல்ல வந்த செய்திகளைச் சொன்ன பிறகு என்னைத் தாங்கள் பாதாளச் சிறையிலே அடைத்தாலும் கவலையில்லை!" என்றாள் வானதி.

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்
"நில் இங்கே!"

பாதாளச் சிறையைப் பற்றிக் கூறியதும் சின்னப் பழுவேட்டரையருக்குப் பழைய நினைவுகள் வந்தன. சம்பிரதாய மரியாதைப் பேச்சை மறந்துவிட்டுக் கூறினார்!- "ஆமாம்; நீ ஒரு தடவை பாதாளச் சிறைக்குப் போயிருக்கிறாய். இளைய பிராட்டியுடன் சென்றாய். உளவு அறிய வந்து தப்பி ஓடிவிட்ட ஒற்றன் ஒருவனைப் பற்றித் தகவல் தெரிந்து கொள்ளப் போனீர்கள் இல்லையா?"

"இல்லை, ஐயா! தாங்கள் சொல்வது சரியல்ல. நாங்கள் அன்று பாதாளச் சிறைக்குப் போனது ஒற்றனைப்பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காக அல்ல. பட்டத்து இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர் ஓலையுடன் அனுப்பியிருந்த தூதரைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளப் போனோம்."

"அப்படி நீங்கள் எண்ணிக்கொண்டு போனீர்கள். அவன் ஒற்றனா, தூதனா என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? நீ ஏதும் அறியாத சிறு பெண். உன்னோடு அதைப்பற்றி விவாதித்துப் பயனில்லை. நீங்கள் போனதுதான் போனீர்களே! அவனைப்பற்றி ஏதாவது தெரிந்து கொண்டீர்களா!"

"இல்லை, நாங்கள் எவனைப் பார்க்கப் போனோமோ, அவன் உங்களுக்குக் கூடத் தெரியாமல் விடுதலையாகிப் போய் விட்டான். பழுவூர் இளைய ராணி நந்தினி தேவியின் கட்டளை எங்களை முந்திக் கொண்டு விட்டது. பாவம்! நீங்கள்தான் என்ன செய்வீர்கள்?"

சின்னப் பழுவேட்டரையர் உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டார். தமது எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தாமல் தம் தமையனார் இளைய ராணிக்கு அதிக இடம் கொடுத்து வந்தது இத்தகைய இளம் பெண்களுக்குக்கூட அல்லவா ஏச்சாகப் போய்விட்டது? இவ்விதம் தமது உள்ளத்தில் தோன்றிய அவமான உணர்ச்சியை

வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், "உங்கள் பங்குக்கு நீங்களும் ஓர் அரைப் பைத்தியக்காரனை விடுதலை செய்தீர்கள்!" என்றார்.

"ஐயா! அரைப் பைத்தியம் என்று புஷ்ப சேவை செய்து வரும் சேந்தன் அமுதனைத் தானே சொல்கிறீர்கள்? அவரை அன்று விடுதலை செய்ததினால் இந்தச் சோழ நாடு எவ்வளவு பெரிய நன்மை அடைந்தது என்பதை அறிந்தால் ஆச்சரியப்பட்டுப் போவீர்கள்!"

"பெண்ணே! எனக்கு ஆச்சரியம் இனி ஒன்றிலுமே ஏற்படப் போவதில்லை. இந்தச் சோழ ராஜ்யம் யார் யாருக்கெல்லாம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைத்து ஆச்சரியப் பட்டுப்பட்டு எனக்கு அலுத்துப் போய்விட்டது. நீ கூட இப்போது ஏதோ ஒரு முக்கியமான நன்மையைச் சோழ நாட்டுக்குச் செய்வதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறாய் அல்லவா?"

"ஆம், ஐயா! முக்கியமான காரியம் இல்லாவிட்டல் தங்கள் தமையனார் அனுப்பியிருப்பாரா? அதிலும் ஒன்றும் அறியாத அபலைப் பெண்ணாகிய என்னை அனுப்பியிருப்பாரா?"

"என் தமையானருக்குப் புத்திசாலித்தனம் அதிகரித்துக் கொண்டுதான் வருகிறது. உன்னை அனுப்பியதிலிருந்தே அது தெரிகிறது. நீ கொண்டு வந்த செய்தியைச் சீக்கிரம் சொல்லி விடு!"

"பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களைப் பற்றி அலட்சியமாயிருந்தது தவறு என்று தங்களிடம் கூறும்படி சொன்னார். வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதவிகள் சிலர் உண்மையாகவே பயங்கரச் சதி செய்து வருகிறார்கள்; சோழ குலத்தைப் பழிவாங்க இன்று கெடு வைத்திருக்கிறார்கள், சக்கரவர்த்தியைப் பத்திரமாய்ப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பது எச்சரிக்கும்படி கூறினார்..."

இதைக் கேட்ட காலாந்தக கண்டார் நகைத்தார்.
"இந்தப் பிரமாதமான செய்தியைத்தானா
சொல்லி அனுப்பினார்? ஒரு வேளை உன்
பெரிய தகப்பனார் படை எடுத்து
வரப்போவதைப் பற்றித்தான் தகவல் தெரிந்து
சொல்லி அனுப்பினாரோ என்று பார்த்தேன்.
அவர் வெளியிலிருந்து கொடும்பாளூர்
சைன்யத்தைப் பார்த்துக் கொண்டால், நான்
கோட்டைக்குள்ளே சக்கரவர்த்திக்கு ஏதும்
நேராமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அதைப்பற்றி
அவரும், நீயும், இளையபிராட்டியும் கூடக்
கவலைப்பட வேண்டியதில்லை!" என்றார்.

"ஐயா! தாங்கள் இப்படி அலட்சியமாகக்
கருதுவீர்கள் என்று தெரிந்தது, மேலும் ஒரு
விஷயம் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். பழுலூர்
இளைய ராணியின் அரண்மனைக்கு அடிக்கடி
யாரோ மந்திரவாதி ஒருவன் வந்து போனது
பற்றித் தாங்கள் எச்சரிக்கை செய்தீர்களாம்.
அதற்கு அவர் செவி கொடாமல், தங்களைக்
கோபித்துக் கொண்டாராம். 'தம்பி!
பெருங்குற்றம் செய்துவிட்டேன். அந்த

மந்திரவாதி ரவிதாஸன் என்பவன்தான் பாண்டியச் சதிகாரன். வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதவிகளின் தலைவன். சோழ குலத்தை வேரோடு கருவறுக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருப்பவன். அவனுடைய ஆள் ஒருவன் இன்றைக்குச் சக்கரவர்த்தியின் மீது பழிவாங்க முயலுவான். அலட்சியம் வேண்டாம். சர்வ ஜாக்கிரதையுடனிருக்கவும் - இதுவே பெரிய பழுவேட்டரையர் தங்களுக்கு அனுப்பிய செய்தி! என் கடமையை நான் செய்துவிட்டேன்..."

காலாந்தக கண்டர் சிறிது திகைத்துத்தான் போய்விட்டார். இம்மாதிரி செய்தியைப் பெரியவரைத் தவிர வேறு யாரும் அனுப்பியிருக்க முடியாது.

"பெண்ணே! இது உண்மையானால் அவர் ஏன் இங்கு உடனே வரவில்லை? உன்னை எதற்காக அனுப்பினார்...?"

"என்னை அவர் அனுப்பவில்லை. அவர்

இளையபிராட்டியிடம் கூறினார். இளைய பிராட்டி என்னை அனுப்பி வைத்தார். ஆதித்த கரிகாலருக்கும் இன்றைக்கே ஆபத்து வர இருக்கிறது. ஆகையால் அவரைக் காப்பாற்ற அவர் திரும்பிப் போயிருக்கிறார்."

"எங்கேயிருந்து? அவர் உங்களை எங்கே பார்த்தார்?"

"குடந்தையில் ஜோதிடர் வீட்டில் பார்த்தார். இன்னும் தங்களுக்குச் சந்தேகம் தெளியவில்லையானால் இதையும் கேளுங்கள். தங்கள் அண்ணன் படகில் கொள்ளிடத்தைத் தாண்டி வந்தபோது புயல் அடித்துப் படகு கவிழ்ந்து விட்டது. தப்பிப் பிழைத்துக் கரையேறிப் பள்ளிப் படையில் படுத்திருந்த போது சதிகாரர்கள் பேசியதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். ஐயா! இன்னும் இங்கேயே நின்று பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? அல்லது அரண்மனைக்குப் போகலாமா?"

"பெண்ணே! நீ சொன்னதெல்லாம்

உண்மையாகவே இருக்கட்டும். எப்பேர்ப்பட்ட சதிகாரனாயிருந்தாலும் கோட்டைக் காவலைக் கடந்து வரமுடியாது. நீ பெண்ணாயிருப்பதனால்தான் உள்ளே வரவிட்டேன்..."

"வெளியேயிருந்து வரவேண்டும் என்பது என்ன? சதிகாரர்கள் கோட்டைக்குள்ளேயே இருந்துவிட்டால்...?"

"ஒரு நாளும்தான் முடியாத காரியம்...."

"சரி; அது தங்கள் பொறுப்பு. என் கடமையை..."

"நிறைவேற்றி விட்டாய். இனி நீ திரும்பிப் போகலாம்."

"இல்லை, ஐயா! என் கடமையில் ஒரு பாதியைத்தான் நிறைவேற்றியிருக்கிறேன் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து இளைய பிராட்டியின் செய்தியைச் சொல்லிவிட்டால் முழுவதும் நிறைவேற்றியதாகும்..."

"அந்தச் செய்தியையும் என்னிடமே சொல்லிவிடலாம்."

"முடியாத காரியம். சக்கரவர்த்தியிடம் நேரில் தெரிவிக்கும் படி இளைபிராட்டியின் ஆக்ஞை. இதோ இளைய பிராட்டியின் முத்திரை மோத்திரம்!..."

"ஆ! முத்திரை மோதிரம் யார் யாரிடமோ வந்துவிடுகிறது. இளைய பிராட்டிதான் கொடுத்தாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? உன் பெரிய தந்தை இந்தக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருக்கிறார். உன்னை எப்படி நம்புவது?...."

"ஓர் அபலைப் பெண்ணால் என்ன அபாயம் நேர்ந்துவிடும் என்று பயப்படுகிறீர்கள்?"

"பெண்ணே! பழுவூர் வம்சத்தினர் பயம் என்பது இன்னதென்று அறியமாட்டார்கள்..."

"அப்படியானால் என்னை அரண்மனை வரையில் போக விடுங்கள். தாங்களும் கூட வாருங்கள்...."

"இன்றைக்கெல்லாம் சக்கரவர்த்தியின் மனக் கலக்கம் மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறது..."

"அந்தக் கலக்கத்தைக் தீர்ப்பதற்குரிய செய்தியுடன் நான் வந்திருக்கிறேன், ஐயா! விஷயம் இன்னதென்று அறிந்தால் என்னைத் தடுத்துத் தாமதப்படுத்தியதற்காகத் தாங்களே பச்சாத்தாபப் படுவீர்கள்..."

சின்னப் பழுவேட்டரையர் சிறிது வியப்புக் குறிகாட்டி, "பெண்ணே! ஒருவேளை சின்ன இளவரசர் - பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றிச் செய்திகொண்டு வந்திருக்கிறாயா?" என்றார்.

"ஆம், தளபதி!"

"ஆகா! சின்ன இளவரசர் சுகமாயிருக்கிறாரா? இப்போது எங்கே வந்துகொண்டிருக்கிறார்?"

அவருக்கு - சதிகாரர்களால் அவருக்கு..."

"ஆம்; பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களால் அவருடைய உயிருக்கும் அபாயம் நேர இருந்தது. ஆனால் கடவுள் அருளால் விபத்து ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

சௌக்கியமாயிருக்கிறார். இது தங்களுக்குச் சந்தோஷமளிக்கும் அல்லவா?"

"நல்ல கேள்வி! சின்ன இளவரசர் சௌக்கியமாயிருப்பது பற்றிச் சந்தோஷப்படாமல் துக்கப்படுவார்களா? வா, வா! உன்னோடு வீண் பொழுது போக்க விரும்பவில்லை. அரண்மனைக்கு வந்து சக்கரவர்த்தியிடம் நேரில் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிடு!"

இவ்விதம் கூறிச் சின்னப் பழுவேட்டரையர் தம் யானையை மேலே செலுத்தினார். இளவரசரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள அவருக்கும் பெரும் ஆவல் உண்டாயிற்று. அவருடைய மாப்பிள்ளை மதுராந்தகன் தஞ்சை சிம்மாசனம்

ஏறுவதற்கு அருள்மொழிவர்மன் ஒரு போட்டி
என்பதாக அவர் என்றும் கருதியதில்லை.
சக்கரவர்த்திக்கு அந்த எண்ணமே இல்லை
என்பதை அவர் அறிவார். அருள்மொழி தந்தை
சொல்லைத் தட்டக் கூடியவனும் இல்லை.
குந்தவை தலையிட்டு ஏதேனும் குளறல்
செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்பது கவலை.
அவள் இப்போது ஏதேனும் சூழ்ச்சி
தொடங்கியிருக்கிறாளா, என்ன?
அருள்மொழியைத் தன் வசத்தில்
வைத்துக்கொண்டு ஏதேனும் தந்தைக்குத்
தாறுமாறான செய்தி அனுப்பியிருப்பாளா?
இளவரசரைப் பற்றி இந்தக் கொடும்பாளூர்ப்
பெண் உண்மையாகவே செய்தி கொண்டு
வந்திருந்து சக்கரவர்த்தியிடம் கூறினால், அதை
அவர் தம்மிடம் சொல்லாமல் இருக்கமாட்டார்.
அருள்மொழிவர்மரின் உத்தேசம் இன்னதுதான்
என்று தெரிந்து கொண்டால், அதற்கேற்பத் தாம்
செய்ய வேண்டியது பற்றித்
தீர்மானித்துக்கொள்ளலாம் அல்லவா?
அச்சமயத்தில் பூதி விக்கிரம கேசரி தஞ்சைக்
கோட்டை மீது படை எடுத்து வந்திருக்கும்

சதிகாரச் செயலைப் பற்றியும் சக்கரவர்த்தியிடம்
தெரிவித்துவிடலாம் அல்லவா?...

இரண்டு யானைகளும் அரண்மனை வாசலில்
வந்து நின்றன.

சின்னப் பழுவேட்டரையர் இலகுவாக யானை
மீதிருந்து கீழே குதித்தார்.

இன்னொரு யானை மலை அசைவதுபோல்
அசைந்து மண்டியிட்டுப் படுத்தது. இரண்டு
பெண்களும் யானைப் பாகனும் கீழே
இறங்கினார்கள்.

வாசற் காவலனை அழைத்துச் சின்னப்
பழுவேட்டரையர் ஏதோ கூறினார். அவன்
அரண்மனையின் முன் வாசலைத் திறந்து
விட்டான்.

காலாந்தக கண்டருடைய மனதில் அவருடைய
தமையனார் சொல்லி அனுப்பியதாக வானதி
கூறிய செய்தி உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதை

அவர் அலட்சியம் செய்யப் பார்த்ததும் முடியவில்லை. முக்கியமாக, மந்திரவாதி ரவிதாஸனைப் பற்றி அறிந்தது. அவருடைய மன அமைதியை மிகக் குலைத்தது. வீர பாண்டியரின் ஆபத்துதவிகளைப் பற்றி அவர் முன்னமே அறிந்திருந்தார். ஆனால் அவர்களுக்குத் தஞ்சாவூர்க் கோட்டைக்குள்ளேயே இடம் கிடைத்திருந்தது என்று அறியவில்லை. பழுவூர் இளைய ராணி மந்திரவாதியை அழைத்துப் பேசுவதெல்லாம் பெரிய பழுவேட்டரையரை மேலும் மேலும் தன் வசப்படுத்துவதற்காகவே என்று அவர் நம்பிக் கொண்டிருந்தார். அண்ணன் தம்பிகளுக்குள்ளே விரோதத்தை வளர்ப்பதும், அவருடைய நோக்கமாயிருக்கலாம் என்று நினைத்தார். இப்போது இந்தப் பெண் சொல்வது சிறிது பீதிகரமான செய்தியாகத்தான் இருக்கிறது. ஆயினும், எந்த மந்திரவாதி அல்லது சதிகாரன் என்ன செய்துவிட முடியும்? தம்முடைய அநுமதியின்றிச் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குள் ஓர் ஈயும் நுழைய முடியாது. சக்கரவர்த்தி வெளியில் வருவதும் கிடையாது.

இருந்தாலும் அரண்மனையைச் சுற்றிலும் இன்னும் கொஞ்சம் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தி வைப்பது நல்லது. புயல் - வெள்ளம் என்று சொல்லிக் கொண்டும், முதல் மந்திரியைப் பார்ப்பதற்காக என்று சொல்லிக் கொண்டும் அதிகம் பேர் இரண்டு நாளாகக் கோட்டைக்குள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் வெளியில் போய்விட்டார்களா என்று தெரியாது. இன்று பகலில் திடீரென்று கோட்டைக் கதவைச் சாத்தியதும் நல்லதாய்ப் போயிற்று. துர்நோக்கம் கொண்டவர்கள், - சந்தேகாஸ்பதமான மனிதர்கள், - யாராவது இந்தக் கோட்டைக்குள் வந்திருக்கிறார்களா என்று நன்றாகப் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விடலாம்...

இவ்விதம், யானைமேல் அரண்மனையை நோக்கி வரும் போதே எண்ணமிட்டுக் கொண்டு வந்தார். அரண்மனை வாசலில் ஒரு பக்கத்தில் எப்போதும் ஆயத்தமாயிருந்த தம் ஆட்களைச் சமிக்ஞையால் அழைத்தார். அவர்களிடம் கோட்டையின் உட்பக்கம் முழுவதும் நன்றாய்த் தேடிச் சந்தேகாஸ்பதமாக யார் தென்பட்டாலும்

பிடித்துக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார்.

பிறகு, வேளக்காரப் படையாரிடம் அன்றிரவு முழுவதும் தூங்காமலே அரண்மனையையும் சுற்றுப் புறங்களையும் காவல் புரியவேண்டுமென்று சொல்ல எண்ணி, அவர்களுடைய தலைவனை அனுப்பும்படி ஆக்ஞாபித்தார்.

இந்த நிலையில், யானையின்மேல் வந்த பெண்கள் என்ன ஆனார்கள் என்று திரும்பிப் பார்த்தார். அவர்கள் அப்போது அரண்மனை முன்புறத்து நிலா முற்றத்தைத் தாண்டி முதல் வாசற்படிக்கு அருகிலே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால்,... ஆனால்... இவன் யார்? அவர்களைத் தொடர்ந்து போகும் அந்த மூன்றாவது உருவம்? தலைப்பாகையைப் பார்த்தால், யானைப் பாகன் மாதிரி தோன்றியது! ஆகா! யானைப்பாகன் ஏன் தொடர்ந்து போகிறான்? அரண்மனைக்குள் அவனுக்கு என்ன வேலை? சக்கரவர்த்தியிடந்தான் அவனுக்கு என்ன

காரியம்?

மிகப் பயங்கரமான ஓர் எண்ணம் அவர் மனத்தில் மின்னலைப் போல் தோன்றிச் சொல்ல முடியாத வேதனையை உண்டாக்கியது. கோபக்கனலை எழுப்பியது. ஒருவேளை இதில் ஏதேனும் சூழ்ச்சி இருக்குமோ? இவன்தான் சதிகாரனோ? இந்தப் பெண்களை ஏமாற்றிவிட்டு, யானைப் பாகனைப்போல் வந்திருக்கிறானோ? நாமும் ஏமாந்து விட்டோமோ? தம் கண் முன்னால் சக்கரவர்த்தியைக் கொல்ல வந்த வீர பாண்டியரின் ஆபத்துதவி அரண்மனைக்குள்ளே போகிறதாவது? காலாந்தக் கண்டனுக்கு அவ்வளவு பெ

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்
கோஷம் எழுந்தது!

இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரின் அந்த இளம் பொன் முகத்தில் என்ன மாய மந்திர சக்திதான் இருந்ததோ, தெரியாது. இத்தனைக்கும் இளவரசர் அச்சமயம் முகத்தைச் சுளுக்கிக் கொள்ளவும் இல்லை. கோபத்தின் அறிகுறியும் சிறிது கூடக் காட்டவில்லை. வெண்ணெய் திருடி அகப்பட்டுக் கொண்ட கண்ணனைப் போல் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளும் பாவனை முகத்தில் தோன்றும்படி நின்றார். சின்னப் பழுவேட்டரையரிடம் குற்றம் கண்டுபிடித்துக் கடிந்து கொள்ளும் அறிகுறியோ, அவரை எதிர்த்துப் போராடும் நோக்கமோ அணுவளவும் அவர் முகத்தில் காணப்பட்டவில்லை.

ஆயினும், அஞ்சா நெஞ்சமும், அளவிலா மனோதிடமும் வாய்ந்தவரான காலாந்தக கண்டரின் கை கால்கள் அந்தக் கணத்தில் வெடவெடத்து விட்டன. முகத்தில் வியர்வை அரும்பியது. இன்னது செய்கிறோம் என்றுகூட அறியாமல் இரு கைகளையும் கூப்பி வணக்கம்

செலுத்தியவாறு, "பொன்னியின் செல்வா!
ஈழங்கொண்ட வீரா! சோழ நாட்டின்
தவப்புதல்வா! இது என்ன கோலம்? இது என்ன
காரியம்? இவ்விதம் தண்டிப்பதற்கு என்ன
குற்றம் செய்தேன் நான்?... சற்றுமுன் நான்
செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கருணை புரிய
வேண்டும். 'மன்னித்தேன்' என்று அருள்
வாக்குத் தரவேண்டும். கண்ணிருந்தும் பாராத
குருடனாகி விட்டேன்..." என்று நாத்
தழுதழுக்கக் குரல் நடுங்கக் கூறினார்.

மேலும் இதே முறையில் பேசப் போனவரை
இளவரசர் தடுத்து, "தளபதி! இது என்ன?
தாங்களாவது, குற்றம் செய்யவாவது? ஒன்றும்
அறியாது இந்தச் சிறுவன் தங்களை
மன்னிப்பதாவது?" என்றார்.

"தங்களைப் பிடித்து நிறுத்திய இந்தக் கையை
வெட்டினாலும் போதிய தண்டனை ஆகாது.
'அடா' என்று அழைத்த என் நாவை அறுத்துப்
போட்டாலும் போதாது...."

"தங்கள் வார்த்தைகள் என் காதில் நாராசமாக விழுகின்றன. போதும், நிறுத்தங்கள்! தங்கள் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தங்கள் கடமையைச் செய்தீர்கள். அதில் குற்றம் என்ன? தவறு என்னுடையது. நான் இந்த வேடத்தில் யானைப் பாகனாக வருவேன் என்று..."

"நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லைதான். இப்படித் தாங்கள் செய்யலாமா? எதற்காக? சோழ நாட்டின் மகா வீரரை இப்படியா நான் வரவேற்றிருக்க வேண்டும்? ஆசார உபசாரங்களுடன் முன் வாசலில் வந்து காத்திருந்து, வெற்றி முரசுகள் எட்டுத் திக்கும் அதிரும்படி முழங்க வரவேற்றிருக்க மாட்டேனா?..."

"தாங்கள் அப்படிச் செய்வீர்கள் என்று அறிந்துதான் நான் இந்த வேஷத்தில் வந்தேன். அதற்கெல்லாம் இது சரியான நேரமல்ல. தங்களுக்குத் தெரியாதா? சதிகாரர்களின் தீய முயற்சிகளைப் பற்றிச் சற்றுமுன் கொடும்பாளூர் இளவரசி கூறினாள் அல்லவா? அது

உண்மையாக இருக்கலாமென்றே எனக்குத்
தோன்றுகிறது..."

"இளவரசே! என்னையும் அந்தப் பாண்டியச்
சதிகாரர்களுடன் சேர்த்து விட்டீர்களா?..."

"கடவுளே! என் தந்தை சக்கரவர்த்தியைப்
பாதுகாப்பதற்குத் தாங்கள் செய்திருக்கும்
ஏற்பாடுகளைப் பார்த்து மனதிற்குள்
மகிழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறேன். முதலில்
என் தந்தையைப் பார்த்து விட்டு, பிறகு..."

"ஐயா! சக்கரவர்த்தியைத் தாங்கள் பார்க்கக்
கூடாதென்று நான் தடுத்து விடுவேன் என்று
நினைத்தீர்களா? அத்தகைய பாவி நான் என்று
யாரேனும் தங்களுக்குச் சொல்லியிருந்தால்...."

"ஒருநாளும் நான் நம்பியிருக்க மாட்டேன்,
தளபதி!"

"பின் ஏன் இந்த வேஷம்?"

"வேறு முறையில் நான் கோட்டைக்குள் வந்திருக்க முடியுமா, யோசியுங்கள்! கோட்டையைச் சுற்றி தென்திசைச் சேனைகள் வந்து சூழ்ந்திருக்கின்றன. பெரிய வேளாரும் வந்திருக்கிறார் எதற்காக வந்திருக்கிறார் என்று தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்...."

"கோட்டைக் கதவுகளை நான் மூடச் செய்தது நியாயமே அல்லவா? அதில் ஏதேனும் குற்றம் உண்டா?"

"ரொம்ப நியாயம். பெரிய வேளாரின் புத்தி கெட்டுப் போயிருக்கிறது. அவரால் நான் கோட்டைக்குள் வருவது தடைப்படும் என்றுதான் இந்த வேடத்தில் வந்தேன். அவர் மகளையும் அழைத்துக் கொண்டுவந்தேன். நல்ல வேளையாக அவர் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. தங்களுடைய கூர்மையான் கண்கள் கண்டுபிடித்துவிட்டன..."

"என் கண்கள் மூடிப் போயிருந்தன. அதனால்தான் பார்த்தவுடன்

தெரிந்துகொள்ளவில்லை. தங்களை யானைப் பாகன் என்று கூறிய வார்த்தைகளைத் தாங்கள் கருணை கூர்ந்து மன்னித்துவிடுங்கள்..."

"அவ்விதம் சொல்லவேண்டாம். தாங்கள் வேறு, என் தந்தை வேறு என்றே நான் எண்ணவில்லை. என்னைச் சிறைப் படுத்திக் கையோடு கொண்டு வருவதற்காகத் தாங்கள் ஆள்களை அனுப்பியிருந்தீர்கள்..."

"கடவுளே! இது என்ன வார்த்தை? நானா சிறைப்படுத்த ஆட்களை அனுப்பினேன்? தங்களை உடனே பார்க்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தங்கள் தந்தை - சக்கரவர்த்தி - அனுப்பினார்..."

"அது எனக்குத் தெரியாதா, தளபதி! இலங்கையில் நான் இருந்தபோது அவர்கள் வந்தார்கள். 'சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை அல்ல; பழுவேட்டரையர்களின் கட்டளை' என்று என் அருகில் இருந்தவர்கள் சொன்னார்கள்..."

"எங்கள் விரோதிகள் அப்படிச் சொல்லியிருப்பார்கள்..."

"நான் அவர்களுக்கு 'என் தந்தையின் கட்டளை எப்படிக் கொடுக்கிறது, அப்படியே பழுவேட்டரையர்களின் கட்டளையும் என் சிரமம் கொள்ளத் தக்கது' என்று கூறினேன். கடலையும் புயலையும், மழையையும் வெள்ளத்தையும் தாண்டி வந்தேன். அரண்மனையின் முன் வாசலைத் தாண்டி உள்ளே போனதும் தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலம் என்று எண்ணினேன் தங்கள் கட்டளையின்றி தந்தையைப் பார்க்கவும் நான் விரும்பவில்லை..."

"இளவரசே! இன்னும் என்னைச் சோதிக்கிறீர்களா? தங்கள் தந்தையைத் தாங்கள் சந்திப்பதற்கு நான் என்ன கட்டளையிடுவது? தங்களுடன் வரச் சொன்னால் வருகிறேன். இங்கேயே நிற்கச் சொன்னால் நின்று விடுகிறேன்? இளவரசரின் விருப்பமே என் சிரசின்மேல் சூடும் கட்டளை" என்று பணிவுடன்

கூறினார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.

"தளபதி தாங்கள் இங்கேயே நிறக
வேண்டியத்தான் நேரும் போலிருக்கிறது. அதிக
நேரம் நாம் இங்கு நின்று பேசிக்கொண்டிருந்து
விட்டோம். அதோ பாருங்கள்!" என்றார்
இளவரசர்.

சின்னப் பழுவேட்டரையர் திரும்பிப் பார்த்தார்.
சற்று முன், தூரத்தில் நின்ற அவருடைய
ஆட்கள் எல்லாம் நெருங்கி வந்திருப்பதைக்
கண்டார். அவர்கள் மட்டுமல்ல; அரண்மனை
வாசற் காவலர்களும் வந்துவிட்டார்கள்.
இன்னும் தூரத்திலே நின்ற வேளக்காரப்
படையினரிலும் சிலர் பிரிந்து வந்து
கொண்டிருந்தார்கள்.

அருகில் வந்துவிட்டவர்கள் அனைவரும்
பொன்னியின் செல்வரைக் கண்கொட்டாத
ஆரவாரத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.
சின்னப் பழுவேட்டரையர் திரும்பிப் பார்த்த
நேரத்தில் இளவரசரின் திருமுகத்தில் விளக்கு

வெளிச்சம் நன்றாக விழுந்து மிகப் பிரகாசமாகத் தெரிந்தது.

வீரர்களில் ஒருவன் "வாழ்க இளவரசா!" என்றான். "வாழ்க பொன்னியின் செல்வர்!" என்றான் இன்னொருவன். "மகிந்தனைப் புறங்கண்டு ஈழம்கொண்ட வீராதி வீரர் வாழ்க!" என்றான் மற்றொருவன்.

இந்தக் குரல்களைக் கேட்டவுடன் வேளக்காரப் படையினர் அனைவரும் அங்கு விரைந்து வரத் தொடங்கினார்கள்.

பற்பல குரல்களிலிருந்து "வாழ்க பொன்னியின் செல்வர்!" என்ற வாழ்த்தொலிகள் எழுந்தன.

அரண்மனை வாசலான படியாலும், சின்னப் பழுவேட்டரையர் அங்கிருந்தபடியாலும் அந்த ஒலி மிக மெல்லியதாகத் தான் அப்போது எழுந்தது. இளந்தென்றல் காற்று புதிதாகத் தளிர்ந்த அரசமரத்தின் மீது அடிக்குங்கால் ஏற்படும் 'சல சல'ப்புச் சத்தத்தைப் போலத்தான்

கேட்டது. நேரமாக ஆக, நாள் ஆக ஆக, அந்த மெல்லிய ஒலி எப்படி வளர்ந்து வளர்ந்து பெரிதாகி மகா சமுத்திரத்தின் ஆயிரமாயிரம் அலைகளின் ஆரவாரத்தையும் மிஞ்சிய மாபெரும் கோஷமாயிற்று என்பதைப் பின்வரும் அத்தியாயங்களில் பார்ப்போம்.

"தளபதி! நாம் இங்கே நின்று பேசியது தவறாகப் போயிற்று. அரண்மனைக்குள்ளே பிரவேசிக்கும் வரையில் நான் என்னைத் தெரியப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பாததின் காரணம் இப்போது தெரிகிறது அல்லவா?" என்று இளவரசர் கேட்டார்.

"தெரிகிறது, அரசே! நான் இவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன். தாங்கள் தயவு செய்து விரைந்து உள்ளே செல்லுங்கள்!" என்றார் காலாந்தக கண்டர்.

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தென்பதாம் அத்தியாயம் சந்தேக விபரீதம்

பொன்னியின் செல்வர் அரண்மனைக்கு உள்ளே சென்ற பிறகு, காலாந்தக கண்டர் அரண்மனை வாசலில் வந்து சேர்ந்து கொண்டிருந்த வேளக்காரப்படை வீரர்களை நெருங்கினார்.

"இது என்ன கூச்சல்? அரண்மனைக்குள்ளே சக்கரவர்த்தி நோயுடன் படுத்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? கோட்டையைச் சுற்றிப் பகைவர் படை சூழ்ந்திருப்பது தெரியாதா?" என்று கடுமை தொனிக்கும் குரலில் கேட்டார்.

வேளக்காரப் படையின் தலைவன், "ஐயா! கோட்டையைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் பகைவர்கள் தானா? கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் நமக்குப் பகைவர் ஆனது எப்படி?" என்று கேட்டான்.

சின்னப் பழுவேட்டரையர் பொங்கி வந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, "அதை அவரிடந்தான் கேட்க வேண்டும்; பகைவர் இல்லையென்றால், எதற்காகச் சைன்யத்துடன் வந்து கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருக்கிறார்?" என்று கேட்டார்.

"சின்ன இளவரசரைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி முடிசூட்டுவதற்காக என்று கேள்விப்படுகிறோம்" என்றான் வேளக்காரப் படைத்தலைவன்.

"அது உங்களுக்கெல்லாம் சம்மதமா?" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் கேட்டார்.

வேளக்காரப் படைத்தலைவன் தன் வீரர்களைத் திரும்பிப் பார்த்து, "நீங்களே சொல்லுங்கள்!" என்றான்.

வீரர்கள் உடனே "சம்மதம்! சம்மதம்! பொன்னியின் செல்வர் வாழ்க! ஈழங்கொண்ட இளவரசர் வாழ்க!" என்று கோஷித்தார்கள்.

இம்முறை அந்தக் கோஷம் முன்னைவிட அதிக வலுவுடையதாயிருந்தது.

சின்னப் பழுவேட்டரையரின் முகம் சிவந்தது; மீசை துடித்தது. ஆயினும் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, "முடி சூட்டுவது பெரிய வேளாரின் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததா? அல்லது உங்கள் விருப்பத்தைப் பொறுத்ததா? சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்துக்கு மதிப்பு ஒன்றும் இல்லையா?" என்று கேட்டார்.

வீரர்களில் ஒருவன், "தளபதி! சக்கரவர்த்தி செளக்கியமாயிருக்கிறாரா! நிச்சயந்தானா!" என்று கேட்டான்.

"இது என்ன கேள்வி?" என்று காலாந்தகர் சீறினார்.

"சக்கரவர்த்தியைப் பற்றி ஊரில் ஏதேதோ வதந்தி பரவியிருக்கிறது. நாங்களும் அவரை இன்று பார்க்க முடியவில்லை! அதனால்

அவருடைய சுகத்தைப் பற்றி எல்லாரும் மிக்க கவலை அடைந்திருக்கிறோம்!" என்று வேளக்காரப்படை வீரர்களின் தலைவன் கூறினான்.

"சக்கரவர்த்தியை நீங்கள் பார்க்க முடியாத காரணம் முன்னமே நான் சொல்லவில்லையா? சக்கரவர்த்தியின் மனக்குழப்பம் இன்று அதிகமாயிருந்தது. யாரையும் பார்ப்பதற்கு அவர் விரும்பவில்லை. சபாமண்டபத்திற்கு வருவதற்கும் மறுத்துவிட்டார்..."

"சக்கரவர்த்தியின் மனக்குழப்பத்திற்குக் காரணம் என்ன? ஏன் எங்களுக்குத் தரிசனம் அளிப்பதற்கு மறுக்க வேண்டும்? நாங்கள் அதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?"

"நல்லது; சொல்லுகிறேன்; ஈழத்துக்குச் சென்றிருந்த இளவரசரைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாமலிருந்ததுதான் சக்கரவர்த்தியின் கவலை அதிகமானதற்குக் காரணம். இப்போது

இளவரசரே வந்து விட்டபடியால்..."

"இளவரசரை நாங்கள் பார்க்கவேண்டும்.
நன்றாக வெளிச்சத்தில் பார்க்கவேண்டும்!"
என்று அந்தப் படையினரில் ஒரு வீரன்
கூறினான்.

"ஆமாம்; பார்க்க வேண்டும்! ஈழங்கொண்ட
இளவரசர் வாழ்க!" என்று எல்லாரும் சேர்ந்து
கூவினார்கள்.

"இளவரசர் முதலில் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசிக்க
வேண்டும். அல்லவா? பிறகு இஷ்டப்பட்டால்
உங்களையும் வந்து பார்ப்பார்!"

"நிச்சயந்தானா? ஒருவேளை பாதாளச் சிறைக்கு
அனுப்பப்படுவாரா?"

வேறொரு நாளாக, வேறொரு சந்தர்ப்பமாக
இருந்தால், வேளக்காரப் படையினர் இவ்வளவு
துடுக்காகப் பேசியதற்குச் சின்னப்
பழுவேட்டரையரின் வீரர்கள் அவர்கள் மீது

போர் தொடுத்திருப்பார்கள். பெரிய
ரகனையாகப் போயிருக்கும். ஆனால்
இளவரசரின் திருமுகத்தைச் சற்றுமுன் பார்த்த
காரணத்தினாலோ, என்னமோ, காலாந்தக
கண்டரின் வீரர்களும் மௌனமாக நின்று
கொண்டிருந்தார்கள்.

சின்னப் பழுவேட்டரையருடைய கை
அவருடைய உடைவாளை நாடியது.
மேற்கண்டவாறு கேட்ட வீரனை ஒரே வெட்டில்
வெட்டிக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று ஒரு
கணம் எண்ணினார். உடனே அந்தக்
கோபத்தைச் சமாளித்துக் கொண்டு உரத்துச்
சிரித்தார்.

"இவன் கேட்ட கேள்வி உங்கள் காதிலெல்லாம்
விழுந்ததல்லவா? இளவரசர் பாதாளச் சிறைக்கு
அனுப்பப்படுவாரா என்று கேட்கிறான். நல்லது;
இளவரசரைச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றி
முடிசூட்டுவதோ, பாதாளச் சிறைக்கு
அனுப்புவதோ என்னுடைய அதிகாரத்தில்
இல்லை, சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்தின்படி

நடக்கும். இளவரசரைப் பாதாளச் சிறைக்குக் கொண்டு போவதாயிருந்தாலும், இந்த வழியே தான் கொண்டு போக வேண்டும். அப்போது நீங்கள் அவரைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்!" என்று காலாந்த கண்டர் கண்களில் கனல் பறக்கக் கூறிவிட்டு, அரண்மனைப் பக்கம் திரும்பினார். வீரர்கள் மீண்டும் கோஷமிட்டதையும் பொருட்படுத்தாமல் அரண்மனை முன் வாசலை நோக்கிச் சென்றார்.

அங்கே வாசற்படிக்கு அருகில் பூங்குழலி தன்னந்தனியாக நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். "பெண்ணே! நீ ஏன் இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறாய்? உன்னை உள்ளே வர வேண்டாம் என்று தடுத்து விட்டார்களா?" என்று கேட்டார்.

"என்னை யாரும் தடுக்கவில்லை. நானாகவே நின்று விட்டேன் ஐயா!" என்றாள் பூங்குழலி.

"ஏன்?"

"வெகுநாட்களாகப் பிரிந்திருந்த தந்தையும் மகனும் சந்திக்கும் வேளையில் எனக்கு என்ன அங்கே வேலை?"

"போகட்டும்; நீயாவது சக்கரவர்த்தி உயிரோடு இருக்கிறார் என்று நம்புகிறாயே? அந்த மட்டில் சந்தோஷம்!"

"நம்புவது மட்டுமில்லை, சக்கரவர்த்தி சௌக்கியமாயிருப்பதைக் கண்ணாலேயே பார்த்துவிட்டுத் தான் திரும்பி வந்தேன்."

"அதோ நிற்கிறார்களே, அந்த வேளக்காரப் படையினரிடம் நீ பார்த்ததைச் சொல்! அவர்கள் சந்தேகப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது!" என்றார்.

"அவர்களுடைய சந்தேகத்துக்கு இந்த நிமிஷம் வரையில் ஆதாரம் இல்லை. அடுத்த நிமிஷம் அது உண்மையாகாது என்று யார் சொல்ல முடியும்?"

"பெண்ணே! நீயும் சேர்ந்து என்னைக்

கலவரப்படுத்தப் பார்க்கிறாயா? உங்கள் எல்லாருக்கும் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா?" என்று கேட்டார்.

"தளபதி! என்னைப் பலர் 'பைத்தியம்' என்று சொல்லுவதுண்டு. நானே என்னைப் 'பைத்தியம்' என்று சொல்லிக் கொள்வதுமுண்டு. ஆனால் இந்தப் பைத்தியத்தின் யோசனையைக் கேட்டபடியினால்தான் இன்று இளவரசர் இந்தக் கோட்டைக்குள் அபாயம் இன்றிப் புக முடிந்தது. சக்கரவர்த்தி உயிரோடிருக்கும்போதே அவரைச் சந்திக்கவும் முடிந்தது..."

"ஆகா! இது என்ன? சக்கரவர்த்தியின் உயிருக்கு நீயும் கெடு வைக்கிறாய் போலிருக்கிறதே! மூட ஜனங்களும் முட்டாள் ஜோசியர்களும் உளறுவதைக் கேட்டு நீயும் பிதற்றுகிறாயா? அல்லது உனக்கு வேறு ஏதேனும் தெரியுமா?"

"ஜனங்களும் ஜோதிடர்களும் மட்டுந்தானா கெடு வைக்கிறார்கள்? தங்கள் தமையனார் சொல்லி அனுப்பிய செய்தியைச் சற்று முன்

கேட்டீர்களே?"

"அது உண்மை என்பது என்ன நிச்சயம்?"
என்றார் காலாந்தக கண்டர்.

"தளபதி! கொடும்பாளூர் இளவரசி எதற்காகப்
பொய் சொல்ல வேண்டும்?"

"யார் கண்டது? அடுத்தாற்போல் சிங்காதனம்
ஏறிப் பட்டமகிஷியாகும் ஆசையிருக்கலாம்.."

"தளபதி! நானும் அப்படித்தான்
எண்ணியிருந்தேன். இளவரசி இன்று காலையில்
செய்த சபதத்தைக் கேட்ட பிறகு என்
எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன்" என்றாள்
பூங்குழலி.

"பெண்ணே! ஒருவேளை உனக்கே அத்தகைய
ஆசை இருக்கிறதா, என்ன?" என்று
கேட்டுவிட்டுச் சின்னப் பழுவேட்டரையர்
இலேசாக நகைத்தார்.

"தளபதி! உண்மையில் நான்
பைத்தியக்காரிதான்! தங்களிடம் பேச நின்றேன்
அல்லவா?" என்று கூறிவிட்டுப் பூங்குழலி
திரும்பிப் போக யத்தனித்தாள்.

காலாந்தக கண்டரிடம் உடனே ஒரு மாறுதல்
காணப்பட்டது. "பெண்ணே, கோபித்துக்
கொள்ளாதே! நீ சொல்ல வந்ததைச்
சொல்லிவிட்டுப் போ!" என்றார்.

பூங்குழலி மறுபடியும் திரும்பி, "ஆம்,
சொல்லத்தான் வேண்டும். இல்லாவிடில்
பின்னால் நானும் வருத்தப்படுவேன்;
தாங்களும் வருந்தும்படி நேரிடும். ஐயா!
சக்கரவர்த்தியின் உயிருக்கு ஏதாவது அபாயம்
நேர்ந்தால், நாடு நகரமெல்லாம் தங்கள்
பேரிலேதான் பழி சொல்லும். தங்களுடைய
வீரர்களே கூடச் சொல்லுவார்கள்!" என்றாள்.

சின்னப் பழுவேட்டரையரின் முகம் சுருங்கிற்று.
"அப்படி ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டால் மற்றவர்கள்
பழி சொல்லும் வரையில் காத்திருக்க மாட்டேன்.

பழிச்சொல் காதில் விழுவதற்குள்ளே என் உயிர்
பிரிந்துவிடும்! இந்த வேளக்காரப் படையினர்
துர்க்கா பரமேசுவரி கோவிலில் சத்தியம்
செய்தபோது, எல்லாருக்கும் முதலில் சத்தியம்
செய்து வழிகாட்டியவன் நான்!" என்றார்.

"அதில் என்ன பயன்? சோழ ராஜ்யம்
சக்கரவர்த்தியையும் இழந்து, ஒரு மகா
வீரரையும் இழந்து விடும்! அதைக் காட்டிலும்
முன் ஜாக்கிரதையாக இருப்பது நல்லதல்லவா?"

"பெண்ணே! நான் முன் ஜாக்கிரதையாக
இல்லை என்றா சொல்லுகிறாய்? இதோ இந்த
அரண்மனையைச் சுற்றி இவ்வளவு வீரர்கள்
கண் கொட்டாமல் நின்று காத்து வருகிறார்களே!
எதற்காக? முதன் மந்திரி அநிருத்தர்கூட நான்
அறியாமல் அரண்மனைக்குள்ளே
போகமுடியாது! தெரியுமா?"

"தெரியும், தளபதி! ஆனால்
அரண்மனைக்குள்ளேயிருந்தும், அபாயம்
வரலாம் அல்லவா?"

"என்ன பிதற்றல்? அரண்மனைப் பெண்கள் சக்கரவர்த்திக்கு விஷங்கொடுத்துக் கொன்றுவிடுவார்கள் என்று சொல்லுகிறாயா?... அல்லது ஒருவேளை இப்போது இளவரசருடன் உள்ளே போனாளே, அந்தக் கொடும்பாளூர்ப் பெண்ணின் பேரில் சந்தேகப்படுகிறாயா?" என்றார்.

"தெய்வமே! அந்தச் சாதுப் பெண்ணின் பேரில் சந்தேகப்படுகிறவர்களுக்கு நல்ல கதி கிடைக்காது. அவளுக்கு அவ்வளவு சாமர்த்தியமும் இல்லை. ஐயா! இந்த அரண்மனைக்குள் வருவதற்குச் சுரங்கபாதை ஒன்று இருக்கிறதல்லவா?..."

சின்னப் பழுவேட்டரையர் திடுக்கிட்டு, "பெண்ணே! அதைப் பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்? எப்படித் தெரியும்? மூன்று நாலு பேரைத் தவிர அந்தப் பாதையைப் பற்றி யாருக்கும் தெரியாதே! தெரிந்தவர்கள் உயிரோடு திரும்பிப் போக முடியாதே?" என்று

பரபரப்புடன் கேட்டார்.

"தளபதி! அதைப்பற்றி இன்று அதிகாலையிலேதான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். அங்கே கையில் கூரிய எறிவேலுடன் பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரன் ஒருவன் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தேன்..."

"கடவுளே! இது என்ன பயங்கரமான வார்த்தை சொல்லுகிறாய்?... அந்த பாதை... அந்தப் பாதை... எங்கே போய் முடிகிறது என்று தெரியுமா?"

"பொக்கிஷ நிலவறை வழியாகப் போகிறது!" என்றாள் பூங்குழலி. "ஆகா! நீ சொல்லுவது உண்மையாக இருக்கலாம். மனிதப் பெண் உருக்கொண்ட அந்த மாய மோகினியின் வேலைதான் இது! என் தமையனை அடிமை கொண்ட பெண் பேயின் வேலைதான் இது. ஐயோ! எத்தனை தடவை நான் எச்சரித்தேன்? பெண்ணே! நீ சொல்லுவது சத்தியமா? நீயே

பார்த்தாயா? அந்தப் பாதை இருக்குமிடம்
உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?...

"என் அதை இன்று காலையில் அழைத்துப்
போனபோது தெரிந்தது..."

"அவள் யார் உன் அதை?"

"முதன் மந்திரியின் கட்டளையின் பேரில்
தாங்கள் அனுப்பிய பல்லக்கில்
கோடிக்கரையிலிருந்து கொண்டுவரப்
பட்டவள்தான், ஐயா! நாம் இதைப்பற்றி மேலும்
இங்கே பேசிக் கொண்டேயிருக்கும்போது..."

"உண்மைதான்! நான் உடனே பெரிய பழுலூர்
அரண்மனைக்குப் போய் வேண்டிய ஏற்பாடு
செய்துவிட்டு வருகிறேன். அதற்குள் நீ..."

"நான் இந்தப் பக்கத்து முனையில் நின்று
பார்த்துக் கொள்கிறேன்..."

"ஆகா! உன்னை நான் எப்படி நம்புவது? நீ

அந்தப் பாண்டிய நாட்டுத் சதிகாரர்களுக்கு உடந்தையானவள் இல்லை என்பது என்ன நிச்சயம்? என்னைப் போக்குக் காட்டி ஏமாற்றி விட்டு..."

"தளபதி, அப்படியானால் என்னுடன் தாங்களும் வாருங்கள்! ஒரு தீவர்த்தி எடுத்துக்கொண்டு வாருங்கள்! இரண்டு பேருமாகப் போய்ப் பார்ப்போம்! போகும்போது எனக்குத் தெரிந்த மற்ற விவரங்களையும் சொல்கிறேன்..."

சின்னப் பழுவேட்டரையர் உடனே வாசற்பக்கம் சென்ற தமது வீரர்களில் சிலரை அழைத்து அவர்களிடம் ஏதோ சொன்னார். அவர்கள் பழுவூர் அரண்மனைக்குப் போகிறார்கள் என்று பூங்குழலி ஊகித்துக் கொண்டாள். வீரர்களில் ஒருவன் கையில் பிடித்திருந்த தீவர்த்தியைக் கோட்டைத் தளபதி வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்.

"பெண்ணே! வழிகாட்டிச் செல்! நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மைதானா என்று பார்த்து விடுகிறேன்" என்றார் காலாந்தககண்டர்.

அப்போதும் அவர் மனத்தில் பூங்குழலியைப்
பற்றிச் சந்தேகம் தீரவில்லை. இந்தப் பெண்
பொய்யும் புனைசுருட்டும் சொல்லித் தன்னை
ஏமாற்றப் பார்க்கிறாளோ, என்னமோ! சுரங்கப்
பாதையைப் பற்றித் தன் மூலமாக
அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறாளோ, என்னமோ?
அதன் வழியாகக் கொடும்பாளூர் ஆட்களைக்
கோட்டைக்குள் விடுவதற்கு இது ஒரு
சூழ்ச்சியோ என்னமோ!... அப்படியெல்லாம்
தன்னை எளிதில் ஏமாற்றிவிட முடியாது இவள்
அத்தகைய உத்தேசத்துடன் தன்னை அழைத்துப்
போனால் இவளுக்குச் சரியான தண்டனை
விதிக்க வேண்டும். பெரிய
பழுவேட்டரையரைப்போல் நான்கூட ஏமாந்து
விடுவேனா, என்ன? எல்லாவற்றுக்கும் இவள்
முன்னால் போகட்டும், சுரங்கப்பாதை
இவளுக்குத் தெரியும் என்பது உண்மைதானா
என்று முதலில் தெரிந்து கொள்ளலாம். பிறகு
அங்கே சதிகாரர்கள் ஒளிந்திருப்பது
உண்மைதானா என்று அறியலாம். அது
உண்மையாயிருந்தால், கடவுளே! எத்தகைய

ஆபத்து! நல்ல வேளையாக அதைத் தடுப்பதில்
கஷ்டம் ஒன்றுமில்லை. பொந்தில்
ஒளிந்திருக்கும் நரியைப் பிடிப்பதுபோல்
பிடித்துக் கொண்டு விடலாம்!..

இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டு சின்னப்
பழுவேட்டரையர் பூங்குழலிக்குப் பின்னால்
நடந்தார். அவளுடைய நடையில் இருந்த
வேகத்தைக் குறித்து அதிசயப்பட்டார்.

ஆம்; பூங்குழலியின் உள்ளப் பரபரப்பு
அப்போது உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது.
அதற்குத் தகுந்தாற்போல் அவளுடைய
நடையும் துரிதமாயிருந்தது.

பூங்குழலியின் வாழ்க்கையில் சில காலமாகவே
அபூர்வமான சம்பவங்கள் நடந்து
கொண்டிருந்தன. ஆனால் அன்றைக்கு
நிகழ்ந்தவை போல் அதற்கு முன் என்றும்
நடந்ததில்லை. அதிகாலையில் அவளைத்
தூக்கத்திலிருந்து அதை தொட்டு எழுப்பினாள்.
அவர்கள் படுத்திருந்த அந்தப்புரத்தின் மேல்

மச்சுப் பலகணியில் கோரமான முகம் ஒன்று
தெரிந்தது; உடனே அது மறைந்தது. மந்தாகினி
சத்தம் செய்யாமல் எழுந்து பூங்குழலியையும்
அழைத்துக்கொண்டு மூடிக்கிடந்த சிற்ப
மண்டபத்துக்குள்ளே சென்றாள். மேல் மச்சுப்
பலகணியில் பார்த்த அதே பயங்கரமான முகம்
இராவணனுடைய தலைகளுக்கும், அவன்
கைகளினால் தாங்கிக்கொண்டிருந்த
கையைங்கிரிக்கும் நடுவில் ஒரு கணம்
தெரிந்து மறைந்தது. இருவரும் அச்சிலையின்
அருகில் சென்று பார்த்தார்கள். இராவணன்
தலைகளுக்கு இடையே சுரங்க வழி ஒன்று
ஆரம்பமாகிச் செல்கிறது என்று பூங்குழலி
அறிந்தாள். மந்தாகினி முதலிலும், பூங்குழலி
அவளைத் தொடர்ந்தும் அச்சுரங்கப் பாதையில்
இறங்கிச் சென்றார்கள். பூங்குழலிக்கு முதலில்
கண்ணை தெரியவில்லை. அத்தகைய
அந்தகாரம் சுரங்கப் பாதையில்
குடிகொண்டிருந்தது. அத்தையின் கையைப்
பிடித்துக் கொண்டு தட்டுத் தடுமாறித்தான்
போனாள். பாதையிலிருந்து சில படிகள்
ஏறியதும் ஒரு மண்டபத்துக்குள் இருவரும்

வந்து விட்டதாகத் தோன்றியது. அங்கேயும் இருளடர்ந்து தானிருந்தது. கையினால் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டு தூண்களிலும், சுவர்களிலும் முட்டிக்கொள்ளாமல் போவதே கஷ்டமாயிருந்தது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் மேலே எங்கிருந்தோ சிறிய பலகணிகளின் வழியாகச் சொற்ப வெளிச்சம் வரத் தொடங்கியதும், பொழுது நன்றாய்ப் புலர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று பூங்குழலி ஊகித்தாள். அத்துடன் அவர்கள் சுற்றி அலைந்து கொண்டிருப்பது பொக்கிஷ நிலவறை என்பதையும் தெரிந்து கொண்டாள். ஆனால் மந்தாகினி அதை எந்த மனிதனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாளோ, அவன் அகப்படுவான் என்று தோன்றவில்லை. இருள் சூழ்ந்த அந்த நிலவறையில் ஒளிந்து கொள்வதற்கு எத்தனையோ இடங்கள். அவன் எங்கே ஒளிந்திருக்கிறானோ, என்னமோ? நாம் அவனைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னால், அவன் நம்மைக் கண்டுபிடித்துப் பின்புறமாக வந்து குத்திக் கொன்றாலும் கொன்றுவிடலாம்; இந்த நிலவறையில் கேள்வி முறை ஒன்றும்

இராது.

பூங்குழலி இப்படி எண்ணமிட்டுக்
கொண்டிருந்தபோது மந்தாகினி அவளுடைய
அபூர்வமான குரலில், - மானிடக்குரல் என்றோ,
பிராணியின் குரல் என்றோ கண்டுபிடிக்க
முடியாத குரலில், - கூச்சலிட்டாள். அதைத்
தொடர்ந்து பீதி நிறைந்த ஒரு மனிதக் குரல்
ஓலமிட்டது. நிழல் போன்ற உருவம் ஒன்று
தடதடவென்று ஓடியது. பலகணியில் முகத்தைக்
காட்டிய மனிதனாகத்தான இருக்கவேண்டும்
என்று பூங்குழலி தீர்மானித்துக்கொண்டாள்.
அத்தையின் குரலைக் கேட்டு அவன் பேயோ,
பிசாசோ என்று பயந்து ஓடுகிறான் என்று
பூங்குழலி அறிந்தாள். இந்த எண்ணம்
அவளுக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கியது. சிறிது
நேரத்துக்கு ஒரு முறை மீண்டும் மந்தாகினி
அத்தை அந்த மாதிரி குரல் கொடுத்து
அம்மனிதனை அங்குமிங்கும் தெறிகெட்டு ஓடி
அலையும்படி செய்தாள். கடைசியாக அவள்
ஓடிப்போய் மரக்கதவு ஒன்றில் மோதிக்
கொண்டாள். பிறகு, அக்கதவை தடதடவென்று

தட்டினான். விட்டுவிட்டு நாலைந்து தடவை
தட்டினான். பின்னர் கதவு திறந்தது. திறந்த
இடத்தில் பெண் ஒருத்தி நிற்பது தெரிந்தது.
அவளிடம் அம்மனிதன் ஏதோ கூறினான்.
அந்தப் பெண் சிறிது தயங்கியதாகவும்,
அம்மனிதன் அவளை பயமுறுத்தியதாகவும்
தோன்றியது. பிறகு அவள் திரும்பிப் போனாள்.
மனிதன் கதவினருகிலேயே நின்று எட்டிப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சற்று
நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தப் பெண் கையில் ஒரு
விளக்குடன் வந்து சேர்ந்தாள். இருவரும்
நிலவறைக்குள் நுழைந்தார்கள். மந்தாகினி,
பூங்குழலியின் கையைப்பிடித்து அழைத்துச்
சென்று ஒரு பெரிய தூணின் மறைவில் நின்று
கொண்டாள். விளக்கு வெளிச்சத்தில் அந்த
மனிதனுடைய முகத்தோற்றத்தை அவர்கள்
நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அந்த மனிதனும் விளக்குக்கொண்டு வந்த
பெண்ணும் நிலவறையின் உட்பகுதிக்குச்
சென்றார்கள். "பேயாவது? பிசாசாவது?
நன்றாகப் பீதி அடைந்து போயிருக்கிறாய்!

இவ்வளவு பயந்தவன் இந்தமாதிரி காரியத்துக்கு ஏன் வரவேண்டும்?" என்று அந்தப் பெண்கேட்டது பூங்குழலியின் காதில் நன்றாக விழுந்தது. 'எந்த மாதிரி காரியம்' என்பது அவ்வளவு நன்றாகப் பூங்குழலிக்கு விளங்கவில்லை.

நிலவறைக்குள்ளே விளக்குடன் அவர்கள் மறைந்ததும் மந்தாகினி பூங்குழலியைக் கையைப் பிடித்துக் கரகரவென்று இழுத்துக் கொண்டு போய்த் திறந்திருந்த கதவின் வழியாக வெளியேறினாள். நடை பாதையைக் குறுக்கே நடந்து கடந்து ஒரு பெரிய தோட்டத்துக்குள் அவர்கள் பிரவேசித்தார்கள். அங்கே ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் மந்தாகினி பூங்குழலியிடம்தான் சொல்ல வேண்டியதைச் சமிக்ஞை பாஷையினால் தெரிவித்தாள். "என்னுடைய அந்தியகாலம் நெருங்கிவிட்டது. நான் கடைசியாகக் கண்ணை மூடுவதற்குள்ளே இளவரசனை ஒருமுறை பார்க்கவேண்டும். நீ போய் இச்செய்தியைச் சொல்லி அவனைக் கையோடு அழைத்து வர வேண்டும்"

என்பதுதான் அச்செய்தி.

பூங்குழலி அவளுடைய அத்தையிடம்
கொண்டிருந்த அன்பு நாம் நன்கு அறிந்ததே,
அம்மாதிரி சமயத்தில் அவளை விட்டு
விட்டுப்போகவும் பூங்குழலிக்கு மனம்
வரவில்லை; அவள் வார்த்தையைத் தட்டவும்
இயலவில்லை. எனினும், அதே சமயத்தில்
பொன்னியின் செல்வரைப் பார்ப்பதற்கு இது
ஒரு சந்தர்ப்பம் என்னும் எண்ணம் அவளை
உடனே முடிவுக்கு வரும்படி செய்தது.
அத்தையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு
சென்றாள். தோட்டத்தின் மதிள் ஏறிக் குதித்து
அப்பால் சென்று தஞ்சை நகரின் கோட்டை
வாசலையும் கடந்தாள். அங்கே
ஆழ்வார்க்கடியானைச் சந்தித்தாள். அவனும்
முதன் மந்திரியின் ஆக்ஞையினால்
பொன்னியின் செல்வரைப் பார்ப்பதற்கே
போவதாக அறிந்தாள். அந்த வீர
வைஷ்ணவனுடைய உதவியினால்
அவளுடைய பிரயாணமும் சௌகரியமாக
நடந்தது.

அன்றைக்கு அதிர்ஷ்டம் நெடுகிலும் அவள் பக்கம் இருந்தது. குடந்தை ஜோதிடர் வீட்டின் வாசலில் இளைய பிராட்டியின் ரதத்தை அவர்கள் கண்டார்கள். இளவரசரைப் பற்றிக் குந்தவை தேவிக்கு ஏதேனும் செய்தி தெரிந்திருக்கலாம் என்று எண்ணி விசாரிப்பதற்காக ஜோதிடர் வீட்டில் நுழைந்தார்கள். அங்கே பெரிய பழுவேட்டரையரின் வாய் மொழியினால் பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களைப்பற்றி அறிய நேர்ந்தது. பொக்கிஷ நிலவறையில், ஒளிந்திருந்தவன் அந்தச் சதிகாரர்களில் ஒருவன்தான் என்பதைப் பூங்குழலி நிச்சயித்துக் கொண்டாள். அதே சமயத்தில், இளவரசருக்கும் சதிகாரர்களினால் அபாயம் ஏற்படலாம் என்று அந்த வேதனைக்கு ஒரு பரிகாரமாயிருந்தது. இளவரசி வானதியைக் காப்பாற்றப்போன இடத்தில் இளவரசரையும் சந்திக்கலாயிற்று.

எல்லாவற்றையும்விட அவளுக்குத் திருப்தி அளித்த காரியம். தஞ்சாவூருக்குப் போவது

பற்றி அவளுடைய யோசனையை இளவரசர் ஏற்றுக் கொண்டது தான். இலங்கையில் தம்மைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளாமல் யானைப்பாகனைப் போல் அவர் யாத்திரை செய்வதுண்டு என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள், அங்கே சேநாதிபதியையும் படைவீரர்களையும் அவர் பிரிந்து தன்னை மட்டும் யானை மேல் ஏற்றிக்கொண்டு கடற்கரைக்கு விரைந்து வந்ததையும் அவள் மறந்துவிடவில்லை. எனவே இச்சமயமும், இளவரசர் அதே முறையைக் கடைப்பிடித்தால் நல்லது என்றும், அவர் தனியாகப் போனால் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் போக இயலாது என்றும், தன்னையும் வானதியையும் அழைத்துப் போனால் யானைப்பாகன் என்று எண்ணி விட்டுவிடுவார்கள் என்றும் சொன்னாள்.

"சமுத்திர குமாரி! நல்ல யோசனை சொன்னாய். ஒரு பெரிய ராஜ்யத்துக்கு முதன் மந்திரியாக இருக்க நீ தகுந்தவள்!" என்று இளவரசர் கூறிய மொழிகளை நினைத்து நினைத்து அவள் உள்ளம் பூரித்தது.

ஆனால், இவ்விதம் அந்த நிமிஷம் வரையில் அவள் நினைத்தபடியே எல்லாம் நடந்திருந்தும் என்ன உபயோகம்? அவள் எதிர்பார்த்தபடி மந்தாகினி அதை சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த அறையில் இல்லை! அவளைப் பற்றி அங்கே யாரிடமும் விசாரிக்கவும் கூடவில்லை.

"என்னுடைய இறுதிக் காலம் நெருங்கி விட்டது" என்று அதை சமிக்ஞையினால் அறிவித்ததை எண்ணிய போதெல்லாம் பூங்குழலியின் நெஞ்சு 'பகீர்' என்றது. 'இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துச் சாதுர்யமாகப் பேசி இளவரசரை இங்கே அழைத்து வந்திருந்து என்ன பயன்?

அதையைக் காணவில்லையே' அவள் நெஞ்சு துடிதுடித்தது. நிலவறையிலேயே இன்னும் இருக்கிறாளோ என்று தோன்றியது. ஒருவேளை அந்தப் பாதகச் சதிகாரனால் அங்கேயே கொல்லப்பட்டிருப்பாளோ என்று எண்ணியபோது அவள் நெஞ்சு பிளந்தே போயிற்று.

சுரங்கப்பாதை வழியாக நிலவறைக்குள் போய்ப்

பார்க்க விரும்பினாள். ஆனால் அரண்மனையில் அப்போது இளவரசரின் வரவு காரணமாக ஒரே கோலாகலமாயிருந்தது. குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பெண்கள் போவதும் வருவதுமாயிருந்தார்கள். கூட்டம் கூட்டமாக வந்து சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த அறையை எட்டிப் பார்த்து விட்டுப்போன வண்ணமிருந்தார்கள். இதற்கிடையில் தான் மட்டும் அந்தப் பழைய சிற்ப மண்டபத்துக்குத் தனியாகப் போவதை யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்கள்? அந்தச் சதிகாரன் ஒருவேளை இன்னமும் அங்கே இருந்தால், தான் அவனிடம் தனியாகப் போய் அகப்பட்டுக் கொள்வதும் உசிதமல்ல. எத்தனையோ நெஞ்சத்துணிவுள்ள பூங்குழலிக்கும் அந்த இருளடர்ந்த பொக்கிஷ நிலவறை சிறிது பயத்தை அளித்தது.

ஆகையினாலேயே சின்னப் பழுவேட்டரையரிடம் சொல்லி, அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் நிலவறையில் தேடிப் பார்க்கத் தீர்மானித்தாள். காலாந்தக

கண்டரோடு வாதம் செய்து அவர் மனத்தைத் திருப்பி அழைத்துப் போவதற்குச் சிறிது அவகாசம் ஆகிவிட்டது. அதை நினைத்துத்தான் அவள் இப்போது மிக விரைவாக நடந்தாள். விரைவில் ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறது என்று அவளுடைய உள்ளுணர்ச்சி கூறியது. அதனால் தனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்தால் பாதகமில்லை. அதைக்கு ஒன்றும் நேரக்கூடாதென்று மனப்பூர்வமாக விரும்பினாள்.

சிற்ப மண்டபத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் சமயத்தில், அரண்மனை மாடத்திலிருந்து ஏதோ கரிய நிழல் விழுவது போலிருந்தது. சுவர் ஓரமாக ஓர் உருவம் போவது போலவுமிருந்தது. அவை உண்மையா அல்லது பிரமையா என்று பார்த்துத் தெளிவதற்காகச் சற்று நின்றாள்.

"பெண்ணே! ஏன் நிற்கிறாய்? பொய் வெளிப்பட்டு விடுமே என்று பயப்படுகிறாயா?" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் கூறியது காதில் விழுந்ததும், மேலே விரைந்து நடந்தாள்.

சிற்ப மண்டபத்துக்குள் சென்றதும் இராவணன் தலைகளுக்கும், கையைங்கிரிக்கும் நடுவில் இருந்த துவார வாசலைப் பூங்குழலி சின்னப் பழுவேட்டரையருக்குச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

"சரிதான்! இறங்கு முதலில்!" என்றார் கோட்டைத் தளபதி.

ஏனோ பூங்குழலிக்குத் தயக்கம் உண்டாயிற்று. அவள் உடம்பு நடுங்கிற்று.

அதே சமயத்தில் 'கிறீச்' என்று அமானுஷியமான குரல் ஒன்று ஓலமிடும் சத்தம் கேட்டது. அது தன்னுடைய அத்தை மந்தாகினியின் குரல் என்பதை உடனே உணர்ந்து கொண்டாள். அந்த ஓலக்குரல் அரண்மனைக்குள்ளே சக்கரவர்த்தி படுத்திருக்கும் அறையிலிருந்து வருகிறது என்பதையும் அறிந்தாள். உடனே அவளுடைய தயக்கம் தீர்ந்துவிட்டது.

சின்னப் பழுவேட்டரையரைச் சிறிதும்

பொருட்படுத்தாமல் அரண்மனை
அந்தப்புரத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடினாள்.
மீண்டும் அந்தப் பயங்கர ஓலக்குரல் கேட்டுக்
கொண்டேயிருந்தது. சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த
அறைக்குள் அவள் பிரவேசித்த போது, அங்கே
தோன்றிய காட்சி அவள் உள்ளத்தில் ஒரு
பெரிய சித்திரக் காட்சியைப் போல் பதிந்தது.

சக்கரவர்த்தி சாய்ந்து படுத்த வண்ணம் தமது
அருமைக் குமாரன் அருள்மொழியின்
கைகளைத் தமது கைகளால் பிடித்துக்
கொண்டிருந்தார். அவர்கள் இருவருக்கும்
முன்னால் மந்தாகினி அதை நின்று
ஓலமிட்டாள். ஒரு பக்கத்தில் வானதியும்,
அவளை மருமகளாகப் பெறுவதற்கிருந்த
மலையமான் மகளும் நின்று
கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாரும், வெறி
கொண்டவள்போல் கூச்சலிட்ட மந்தாகினியைப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மேல் மண்டபத்தின் முகப்பிலிருந்து பாய்ந்து
வந்த கூரிய வேலை அவர்களில் யாரும்

கவனிக்கவில்லை.

பூங்குழலி தன் அத்தையை நோக்கி ஒரே
பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து சென்றாள்.

பக்க தலைப்பு

முப்பதாம் அத்தியாயம்
தெய்வம் ஆயினாள்!

பூங்குழலி எவ்வளவு விரைவாக ஓடக்
கூடியவளானாலும், மேலிருந்த எறியப்பட்ட
வேலுடன் போட்டியிட முடியாதல்லவா? அவள்
மந்தாகினி அத்தையின் அருகில் பாய்ந்து
செல்வதற்குள் வேல் அத்தையின் விலாவில்
பாய்ந்துவிட்டது. 'வீல்' என்று மற்றொரு முறை

பயங்கரமாக ஓலமிட்டு விட்டு மந்தாகினி கீழே விழுந்தாள்.

அதே சமயத்தில் அந்த அறையிலிருந்த அத்தனை பேருடைய குரல்களிலிருந்தும் பரிதாப ஒலிகள் கிளம்பின.

பூங்குழலியைப் போலவே மற்றவர்களும் தரையில் விழுந்த மாதரசியை நோக்கி ஓடிவர ஆயத்தமானார்கள்.

அச்சமயம் மேல் மாடத்திலிருந்து தடதடவென்று சத்தம் கேட்டது. சில மண் பாண்டங்கள் கீழ் நோக்கிப் பல திசைகளிலும் எறியப்பட்டன.

அவற்றில் ஒன்று சக்கரவர்த்தியின் அருகில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசமாக எரிந்துகொண்டிருந்த தீபத்தின் பேரில் விழுந்தது; தீபம் அணைந்தது. அறையில் உடனே இருள் சுழ்ந்தது.

பிறகு சிறிது நேரம் அந்த அந்தப்புர அறையிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள நீண்ட

தாழ்வாரங்களிலும் ஒரே குழப்பமாயிருந்தது.

திடுதிடுவென்று மனிதர்கள் அங்குமிங்கும் வேகமாக ஓடும் காலடிச் சத்தங்கள் கேட்டன.

"விளக்கு! விளக்கு!" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் கர்ஜனைக் குரல் அலறியது.

"ஆகா! ஐயோ!" என்று ஒரு பெண் குரல் அலறும் சத்தம் கேட்டது. அது மகாராணியின் குரல் போலிருக்கவே எல்லாருடைய நெஞ்சங்களும் திடுக்கிட்டு, உடல்கள் பதறின.

இத்தனை குழப்பத்துக் கிடையே பூங்குழலி அவளுடைய அத்தை மந்தாகினி விழுந்த இடத்தைக் குறி வைத்து ஓடி அடைந்தாள். அத்தையை அவளுக்கு முன் யாரோ தூக்கி மடியின் மேல் போட்டுக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

இதயத்தைப் பிளக்கும்படியான சோகத் தொனியில் விம்மும் குரலும், அழகைக் குரலும்

சேர்ந்து அவள் காதில் விழுந்தன.

வாசற்படிக் கருகில் "யாரடா அவன்? ஓடாதே! நில்!" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் கூச்சலிட்டார்.

ஓடியவன் யாராயிருக்குமென்று பூங்குழலி ஊகித்துக் கொண்டாள்.

அச்சமயம் இரண்டு தாதிப் பெண்கள் தீபங்களுடன் வந்து அந்த அறையில் பிரவேசித்தார்கள்.

தீப வெளிச்சத்தில் தோன்றிய காட்சி யாருமே எதிர்பார்க்க முடியாத அதிசயக் காட்சியாயிருந்தது.

மூன்று வருஷங்களாகக் காலை ஊன்றி நடந்தறியாமலிருந்த சக்கரவர்த்தி, - கால்களின் சக்தியை அடியோடு இழந்து விட்டிருந்த சுந்தரசோழ மன்னன், - தாம் படுத்திருந்த கட்டிலிலிருந்து இறங்கி நடந்து வந்து,

மந்தாகினியின் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார்.
அவர் அருகில் இளவரசரும் இருந்தார்.

மந்தாகினியின் விலாவில் ஒரு பக்கத்தில்
பாய்ந்து இன்னொரு பக்கம் வெளி வந்திருந்த
வேலின் முனையிலிருந்து இரத்தம் கசிந்து
கொண்டிருந்தது.

சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த கட்டிலின் அருகில்
மலையமான் மகள் வானமாதேவி
காணப்பட்டாள்.

அவளுக்கு அருகில் சக்கரவர்த்தி தலை வைத்துச்
சாய்ந்திருந்த தலையணையில் ஒரு கூரிய கத்தி
செருகப்பட்டிருந்தது.

விளக்கு வந்ததும் மகாராணி கட்டிலை
வெறிக்கப் பார்த்துவிட்டு, கரை காணாத
அதிசயம் ததும்பிய கண்களினால் சக்கரவர்த்தி
கீழே உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்தாள்.
அப்போது பொன்னியின் செல்வர்
மந்தாகினியின் தலையை மெள்ளத் தூக்கிச்

சக்கரவர்த்தியின் மடியில் வைத்தார்.

இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரின்
கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக
வழிந்து கொண்டிருந்தது.

சக்கரவர்த்தியோ விம்மி விம்மி அழுது
கொண்டிருந்தார்.

இவ்வளவையும் பூங்குழலி ஒரு கணநேரப்
பார்வையில் பார்த்தாள். மறுகணத்திலேயே
அங்கு நடந்த சம்பவங்களையெல்லாம்
ஒருவாறு ஊகித்துத் தெரிந்து கொண்டாள்.

மேலேயிருந்து வேலை எறிந்தவன், அதை
ஊமை ராணி தடைசெய்து விட்டதைக்
கவனித்திருக்கிறான்.

உடனே மேலேயிருந்த தட்டு முட்டுச்
சாமான்களை எடுத்தெறிந்து விளக்கை
அணைத்து விட்டிருக்கிறான்.

அப்போது ஏற்பட்ட இருட்டில் கீழே குதித்து
இறங்கிக் கட்டிலில் சக்கரவர்த்தி
படுத்திருப்பதாக எண்ணிக் கத்தியினால்
குத்திவிட்டு ஓடியிருக்கிறான்.

சக்கரவர்த்திக்கு ஆபத்து என்று அறிந்து
கட்டிலின் அருகில் ஓடிய மகாராணியைத் தள்ளி
விட்டுப் போயிருக்கிறான். அப்போதுதான்
மகாராணி "ஐயோ" என்று கதறியிருக்கிறாள்.

பின்னர் அச்சதிகாரன் வாசற்படியின் பக்கம் ஓடி
அங்கே அச்சமயம் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்த
சின்னப் பழுவேட்டரையரையும் தள்ளி விட்டு
ஓடிப்போயிருக்க வேண்டும்.

இவ்வளவையும் பூங்குழலி ஊகித்துத் தெரிந்து
கொண்டாள். இந்தப் பாதகச் செயலைச் செய்து
தப்பி ஓடியவனைத் தொடர்ந்து போய்ப் பிடிக்க
வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவள் மனத்தில் ஒரு
பக்கத்தில் உதயமாயிற்று. அதைக் காட்டிலும்
தன் அத்தையின் இறுதி நெருங்கி விட்டது என்ற
நினைவு அவள் உள்ளத்தில் பெருங்

கொந்தளிப்பை உண்டாக்கியது. ஆகையால் மந்தாகினி சக்கரவர்த்தியின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்திருப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவள் அருகில் சென்று மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து "அத்தை! அத்தை!" என்று கதறினாள்.

"ஐயோ! நீ சொன்னது உண்மையாகிவிட்டதே! பாவி நான் உன்னைத் தனியாக விட்டு விட்டுப் போனேனே!" என்று அழுது புலம்பினாள்.

ஆனால் மந்தாகினியோ அவள் இருந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. அவளுடைய கண்கள் சக்கரவர்த்தியின் திருமுகத்தை ஆவலுடன் அண்ணாந்து பார்த்த வண்ணமிருந்தன.

ஏன், அவளுடைய கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் உகுத்த இளவரசர் மீதே அவளுடைய கவனம் செல்லவில்லை. பூங்குழலியைக் கவனிப்பது எப்படி?

பூங்குழலி மேலும் புலம்பத் தொடங்கியபோது இளவரசர் தமது விம்மலை அடக்கிக் கொண்டு, "சமுத்திர குமாரி! இது என்ன? உன்னை நீ மறந்துவிட்டாயா? நீ இருக்குமிடத்தை மறந்து விட்டாயா?" என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார்.

பூங்குழலியும் சிறிது வெட்க மடைந்தவளாய்த் துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டு எழுந்து நின்றாள்.

"அரசே! எனக்கு என் அத்தையைத் தவிர இவ்வுலகில் யாரும் கதி இல்லை!" என்று விம்மினாள்.

இளவரசர் தமது கண்ணில் பொங்கி வந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே, "பூங்குழலி! அவள் உனக்கு அத்தை! ஆனால் எனக்கு என் பெற்ற தாயைக் காட்டிலும் பதின் மடங்கு மேலான தாய்! என்னை அழைத்து வரச் சொல்லி உன்னை அனுப்பி வைத்தாள்! ஆயினும் என் முகத்தை அவள் ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்கவில்லை. இதன் காரணத்தை

அறிந்தாயா? முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் பிரிந்த என் தந்தையும் தாயும் இன்று சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மத்தியில் தடையாக நிற்பதற்கு நாம் யார்?... " என்று கூறிவிட்டு, மகாராணி உள்பட எல்லாரையும் ஒரு தடவை இளவரசர் கூர்ந்து பார்த்தார்.

மீண்டும் பூங்குழலியை நோக்கி, "பெண்ணே! முன்னேயும் சில முறை எனக்கு நீ உதவி செய்திருக்கிறாய்! அந்த உதவியெல்லாம் அவ்வளவு முக்கியமானவையல்ல. இன்றைக்கு, என் தாயும் தந்தையும் ஒன்று சேரும் காட்சியைப் பார்க்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தாய்! இதை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன்! சமுத்திர குமாரி! உன் அத்தை இன்று எவ்வளவு மகத்தான புண்ணியத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள் என்பதை எண்ணிப் பார்! சதிகாரனுடைய கொலை வேல் என் தந்தையின் மேல் படாமல் காப்பாற்றினாள்! அந்த வேலைத் தன் உடம்பில் பாயும்படியும் செய்து கொண்டாள்! தன் உயிரைக் கொடுத்துச் சக்கரவர்த்தியின் உயிரைக் காப்பாற்றினாள்!

ஒருமுறையல்ல. இருமுறை அவரைக்
காப்பாற்றினாள்! உன் அத்தையின் மீது வேல்
பாய்ந்ததைக் கண்டதும் மூன்று வருஷமாகச்
சக்தி இழந்திருந்த என் தந்தையின் கால்களில்
மீண்டும் சக்தி வந்தது. அவர் கட்டிலிருந்து
எழுந்து வந்தார். அதனால் மறுபடியும் அவர்
உயிர் தப்பியது. சதிகாரன் அவனுடைய குறி
தப்பிவிட்டதாக எண்ணி விளக்கை அணைத்து
விட்டுக் கீழே குதித்து வந்து மீண்டும்
அவனுடைய பாதகத் தொழிலைச் செய்யப்
பார்த்தான். ஆனால் சக்கரவர்த்தி
எழுந்துவந்துவிட்டதால் அவனுடைய நோக்கம்
நிறைவேறவில்லை. அதோ, என்னைப் பெற்ற
தாய், மலையமான் குமாரி, கரைகாணா
வியப்புடன் நிற்பதைப் பார்! உன் அத்தையின்
மீது வேல் பாய்ந்ததை என்னைப் பெற்ற தாய்
பார்த்தாள். மறுபடியும் அந்தக் கொலைகாரன்
தன் சதித்தொழிலைச் செய்யலாம் என்று எண்ண
என்ன சொல்லியிருக்கும்? தஞ்சைக் கோட்டைத்
தளபதியான பழுவேட்டரையரையும் அந்தப்
பாதகச் செயலுக்கு உடந்தை என்றுதான் ஊரார்,
உலகத்தார் சொல்லுவார்கள். கோட்டை வாசலில்

கொடும்பாளூர் வேளார் வேறு காத்திருக்கிறார். பழுஷூர்க் குலத்தை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு அவருக்கு வேண்டிய காரணம் கிடைத்திருக்கும். அவ்வளவு ஏன்? இன்றைக்கு நான் உன் உதவியினால் கோட்டைக்குள் வராதிருந்தால், கோட்டைத் தளபதியின் மேல் எனக்குக் கூடத்தான் சந்தேகம் உதித்திருக்கும். ஆகையால் சின்னப் பழுவேட்டரையர் மற்ற எல்லோரையும்விட உன்னிடம் அதிக நன்றி செலுத்த வேண்டும். அவரிடம் நீ என்ன பரிசு கேட்டாலும் கொடுப்பார். அவருடைய சொத்திலே பாதியைக் கேட்டாலும் கொடுத்து விடுவார்!"

இவ்வாறு இளவரசர் கூறியபோது சின்னப் பழுவேட்டரையரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய கடமையை அவர் சரியாக நிறைவேற்றில்லையென்பதை அவருக்கு ஒரு உணர்த்த விரும்பியே மேற்கண்டவாறு பேசினார். அதைச் சின்னப் பழுவேட்டரையர் அறிந்து கொண்டார் என்பதை அவருடைய முகத்தில் தோன்றிய வேதனை

நன்கு எடுத்துக் காட்டியது. அவருடைய முகத்தில் சாதாரணமாகக் குடி கொண்டிருந்த கம்பீரத் தோற்றம் போய்விட்டது. யாரையும் இலட்சியம் செய்யாத, எதற்கும் அஞ்சாத, வீரப் பெருமிதத்தின் அறிகுறி இப்போது அந்த முகத்தில் இல்லவே இல்லை.

போர்க்களத்திலிருந்து புறமுதுகிட்டு ஓடிவந்த வீரன் ஒருவன், பலர் ஏசும்படியாக இந்த உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்ததில் என்ன பயன் என்று வெட்கி மாழ்கும் பாவனை அவருடைய முகத்தில் இப்போது காணப்பட்டது.

இளவரசர் முதலில் கூறியதையெல்லாம் கேட்டு உள்ளமும் உடலும் உருகி நெகிழ்ந்து கொண்டிருந்த பூங்குழலி அவர் பரிசைப் பற்றிச் சொன்னதும் பழைய ஆக்ரோஷங்கொண்ட சமுத்திர குமாரியாகி விட்டாள்.

"இளவரசே! எனக்கு யாருடைய நன்றியும் தேவையில்லை; பரிசும் வேண்டியதில்லை.

எனக்குத் தஞ்சம் அளிக்க சமுத்திர ராஜா இருக்கிறார். என் படகும் கால்வாய் முனையில் பத்திரமாயிருக்கிறது. இதோ நான் புறப்படுகிறேன். ஒரு வேளை என் அத்தை உயிர் பிழைத்தால்? ... இல்லை, அது வீண் ஆசை! காலையிலே என் அத்தை சொல்லிவிட்டாள். வரப்போவதை உணர்ந்துதான் சொன்னாள். இனி அவள் பிழைக்கப் போவதில்லை. எனக்கு இங்கே வேலையும் இல்லை என்றாவது ஒருநாள் தாங்களும் கொடும்பாளூர் இளவரசியும் கோடிக்கரைக்கு வந்தால்..." என்று கூறிப் பூங்குழலி வானதி இருந்த இடத்தை நோக்கினாள். அந்தப் பெண் அகல விரிந்த கண்களினால் தன்னையும் இளவரசையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தாள். "சீசீ! இது என்ன ஆசை? நான் போகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு, வாசற்படியை நோக்கி விரைந்து நடந்தாள்.

இதுவரையில் திக்பிரமை கொண்டவளைப் போல் நின்றிருந்த வானதிக்கு அப்போதுதான்

சிறிது தன்னுணர்வு வந்தது. அவள் பூங்குழலியின் அருகில் வந்து, "என் அருமைத் தோழி நீ எங்கே போகிறாய்? நானும் உன்னைப்போல் அநாதைத்தான்!..." என்று மேலும் பேசுவதற்குள், பூங்குழலி குறுக்கிட்டாள்: "தேவி நான் தங்கள் அருமைத் தோழியும் அல்ல. தாங்கள் என்னைப்போல் அநாதையும் அல்ல; சீக்கிரத்தில் பழையாறை இளையபிராட்டி வந்து விடுவார்!" என்றாள்.

வானதிக்கு அப்போதுதான் உண்மையில் இளைய பிராட்டியின் நினைவு வந்தது. "ஐயோ! அக்காவுக்கு இங்கு நடந்தெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாதே! செய்தி சொல்லி அனுப்ப வேண்டுமே?" என்றாள்.

"அதற்கும் ஒரு கவலையா? கோட்டை வாசலில் தங்கள் பெரிய தகப்பனார் இருக்கிறாரே? அவரிடம் சொன்னால் செய்தி அனுப்புகிறார்" என்று கூறிவிட்டுப் பூங்குழலி வழிமறிப்பவள்போல் நின்ற வானதியைக் கையினால் சிறிது நகர்த்தி விட்டு மேலே

சென்றாள்.

வாசற்படிக்கு அருகில் சின்னப்
பழுவேட்டரையர் மறுபடியும் அவளை
வழிமறித்து நிறுத்தினார்.

"பெண்ணே! பொன்னியின் செல்வர்
கூறியதையெல்லாம் நான்
கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அவர் கூறியது
முற்றும் உண்மை. பழுவூர்க் குலத்துக்கு
அழியாத அபகீர்த்தி உண்டாகாமல் நீ
காப்பாற்றினாய், உனக்கு நான் அளவில்லாத
நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறேன். நீ என்ன பரிசு
வேண்டுமென்று கேட்டாலும் தருகிறேன்"
என்றார்.

பூங்குழலி துயரப் புன்னகையுடன், "தளபதி!
இங்குள்ளவர்களில் சிலருக்குச் சக்கரவர்த்தி
உயிர் பிழைத்ததில் சந்தோஷம். சிலருக்கு அவர்
நடமாடும் சக்தி பெற்றதில் சந்தோஷம். இன்னும்
சிலருக்குப் பழுவேட்டரையர் குலம்
அபகீர்த்திக்கு உள்ளாகாததில் மகிழ்ச்சி. என்

அத்தைக்கு நேர்ந்த துர்மரணத்தைப் பற்றி யாருக்கும் கவலையிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நானாவது அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாமா! என் அதைகையைக் கொன்றவன் எங்கே போனான் என்று தேடிக் கண்டுபிடிக்கப் பார்க்கிறேன். தயவு செய்து எனக்கு வழியை விடுங்கள்!" என்றாள்.

பூங்குழலியின் இந்த வார்த்தைகள் கோட்டைத் தளபதி காலாந்தக கண்டரைத் தூக்கி வாரிப் போட்டன.

"பெண்ணே! உன்னிடம் நான் தோற்றேன். கொலைகாரனை விட்டுவிட்டுச் சும்மா நின்று கொண்டிருக்கிறேன். அவனைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால், சக்கரவர்த்தி பிழைத்ததினால் மட்டும் என் பழி தீர்ந்துவிடாது. உன் வார்த்தைகளில் நான் அவநம்பிக்கை கொண்டதே தவறு! கொலைகாரன் எங்கே போயிருப்பான்? என்னைத் தள்ளிவிட்டு ஓடினான். ஆம்! ஆம்! சுரங்க வழிக்குத்தான் போயிருப்பான். வா! எனக்கு உதவியாக வா!

வேறு யாரையும் அழைத்துப் போக விருப்பம் இல்லை! அவன் மட்டும் என்னிடம் அகப்படட்டும்! என்ன செய்கிறேன், பார்!"

இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டே சின்னப் பழுவேட்டரையர் தம் இரும்புக் கையினால் பூங்குழலியையும் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு சிற்ப மண்டபத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றார்.

அந்த அறையில் இருந்த மற்ற எல்லாரும் அப்படி அப்படியே நின்றார்கள். இளவரசர் விருப்பதை அறிந்து கொண்டு சக்கரவர்த்தியின் அருகில் போகாமல் தூரத்தில் ஒதுங்கி நின்றார்கள். எல்லாருடைய கண்கள் மட்டும் சக்கரவர்த்தியின் பேரிலும், அவர் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்த மாதரசியி எண்ணிக்கொண்டேன். அப்போது ஏற்பட்ட வெறுப்பு உன்னை நேரில் பார்த்தபோதும் தீரவில்லை. உண்மையில், நீ எங்கள் குலதெய்வமாக வந்தாய்! எனக்கும் என் மக்களுக்கும் தீங்கு நேராமல் தடுப்பதற்காக வந்தாய்! அதையெல்லாம் நான்

தெரிந்துகொள்ளவில்லை. என் மகள் குந்தவை
எடுத்துக் கூறிய பிறகுதான் தெரிந்தது. ஐயோ!
எப்பேர்ப்பட்ட தவறு செய்தேன்!

அதற்காகவெல்லாம் என்னை மன்னித்துவிடு.
உன்னிடம் எனக்குள்ள அன்பை இனி எப்படிக்
காட்டுவேன்? அதற்கு வழியில்லாமல் செய்து
விட்டாயே! என் குமாரர்களுக்குப் பட்டம் கட்ட
வேண்டாமென்று சொன்னாய். அதன் நியாயம்
எனக்கே தெரிந்திருக்கிறது. ஏன் தலையை
அசைக்கிறாய்? என் நன்மைக்காகவும், என்
குலத்தின் நன்மைக்காகவுமே சொன்னாய்!
அதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. ஆனால்
இங்குள்ளவர்கள் ஏதேதோ சொல்லி என்னைப்
பைத்தியமாக அடிக்கப் பார்க்கிறார்கள்.
உனக்குக் குழந்தை பிறந்ததாகச்
சொல்கிறார்கள். அது உண்மையானால்
சொல்லிவிடு! உன் மகன் இருந்தால்
சொல்லிவிடு. அவனுக்கு என்னாலியன்றதைச்
செய்து உனக்குச் செய்த துரோகத்துக்குப்
பரிகாரம் தேடுகிறேன்..."

இவ்விதம் சுந்தரசோழர் கூறியபோது மந்தாகினி

பரக்கப் பரக்க அவரைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். வாசற்படியின் அருகில் நின்ற பொன்னியின் செல்வர் மீது அவளுடைய பார்வை தங்கி நின்றது.

உடனே இளவரசர் தந்தையும் தாயும் இருந்த இடத்தை நெருங்கி வந்தார். தாயின் அருகில் உட்கார்ந்தார்.

மந்தாகினி இளவரசரைத் தன் கையினால் தொட்டுக் கொண்டு சக்கரவர்த்தியின் திருமுகத்தைப் பார்த்தாள். "இவன் தான் என் புதல்வன்!" என்னும் பொருள் அந்தப் பார்வையிலிருந்து மிகத் தெளிவாக வெளியாயிற்று. இவ்வாறு இரண்டு மூன்று தடவை மந்தாகினி சக்கரவர்த்தியையும் பொன்னியின் செல்வரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். பின்னர் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். சிறிது நிமிர்ந்திருந்த அவளுடைய தலை, - சக்கரவர்த்தியின் மடியில், - நன்றாகச் சாய்ந்தது.

மந்தாகினியின் உயிர் அவளுடைய உடலை விட்டுப் பிரிந்தது.

சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி விம்மி அழுததை இன்றுவரை யாரும் பார்த்ததுமில்லை; கேட்டதுமில்லை.

இன்றைக்கு அவர் 'ஓ' வென்று கதறி அழுததைப் பார்த்ததும் கேட்டும் எல்லாரும் திகைத்துப் போனார்கள்.

இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் மட்டுமே மனத்தெளிவுடன் இருந்தார்.

அவர் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்துக் கூறினார்:-

"தந்தையே! என் அன்னையின் மரணத்துக்காகத் தாங்கள் வருந்த வேண்டியதில்லை. அவர் மரணமடையவேயில்லை. தெய்வமாக அல்லவோ மாறியிருக்கிறார்?

என்றென்றைக்கும் நம் சோழ வம்சத்துக்கு அவர் குல தெய்வமாக விளங்கி வருவார்!" என்றார்.

ஆயினும், சுந்தர சோழர் விம்மி அழுவது நின்ற பாடில்லை. மந்தாகினியின் மரணத்துக்காகத்தான் அழுதாரா? அல்லது அதே சமயத்தில் வெகு தூரத்தில் நடந்த இன்னொரு துயர சம்பவத்தின் அதிர்ச்சி அவர் உள்ளத்தில் தோன்றியதனால் அழுதாரா என்று யார் சொல்ல முடியும்?

இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் கூறிய தேறுதல் மொழி மட்டும் உண்மையாயிற்று. பொன்னியின் செல்வர் பிற்காலத்தில் இராஜராஜ சோழர் என்ற பெயருடன் சிங்காதனம் ஏறியபோது 'ஈழத்து ராணி' என்று அவர் அழைத்த மந்தாகினி தேவிக்காத் தஞ்சையில் ஒரு கோயில் எடுப்பித்தார். அது சில காலம் 'சிங்கள நாச்சியார் கோவில்' என்ற பெயருடன் பிரபலமாக விளங்கி வந்தது. நாளடைவில் அதன் பெயர் திரிந்து 'சிங்காச்சியார் கோவில்' என்று ஆயிற்று. இன்றைக்கும் தஞ்சை நகரின் ஒரு பகுதியில் 'சிங்காச்சியார் கோவில்' என்ற பெயருடன் ஒரு சிறிய சிதிலமான கோவில் இருந்து வருவதைத் தஞ்சை செல்லுகிறவர்கள்

விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பக்க தலைப்பு

This file was last revised on Apr. 12, 2003
Please send your comments to the
[webmasters of this website.](#)